δελτιο συζητησης

1

μαρξιστικο εντυπο

ΛΑΪΚΑ ΜΕΤΩΠΑ • ΜΑΥΡΟΒΟΥΝΙ 36 • Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ

δελτιο συζητησης

No 1 ΟΧΤΩΒΡΗΣ 77

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ Τ.Κ. 5143 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΟΙ ΣΤΟΧΟΙ ΤΟΥ ΔΕΛΤΙΟΥ

Η κατάσταση του κυπριακού εργατικού κινήματος -όσο αφορά τον ταξικό αγώνα- τα τελευταία 17 χρόνια ήταν αρκετά αποθαρρυντική. Μερικοί απόδωσαν το φαινόμενο αυτό στη "φύση" του Κύπριου και στην "οπισθοδρωμική" εργατική τάξη. Αυτή η ερμηνεία φυσικά, βολεύει καλά αυτούς πού ποτέ δεν πίστεψαν στην εργατική τάξη σαν το φορέα της αλλαγής ή και πού θα ήθελαν ν´ απαλλαχτούν από τις ευθύνες κάθε επαναστάτη πού παλεύει γιά την αλλαγή.

Οι λόγοι πού ευρίσκεται το εργατικό-μας κίνημα χαμηλά, είναι βασικά δυό α) Η ανάπτυξη του κυπριακού καπιταλισμού μετά το 1960 ήταν ραγδαία. Η οικονομική άνθηση της Κύπρου μέχρι και το 1973 ήταν φαινόμενο στην περιοχή. Μέσα σ´ αυτά τα πλαίσια ήταν φυσικό να υπάρχει έδαφος για τον ρεφορμισμό. Οι μεταρρυθμιστές του καπιταλισμού δικαιώθηκαν! Η άρχουσα τάξη μπορούσε να δώσει περισσότερα ψίχουλα στους εργάτες. β) Η παραδοσιακή ηγεσία της εργατικής τάξης, από καιρό είχε εγκαταλείψει οποιοδήποτε ιδεολογικό και ταξικό αγώνα. Με το πρόσχημα του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα που τον διαχώριζε απο τον ταξικό, επέτρεψε να νοθευτεί η ταξική συνείδηση και να επικρατήσει σχεδόν ανενόχλητα, η ιδεολογία της άρχουσας τάξης. Ετσι ο διεθνιστής εγινε "πατριώτης", ο επαναστάτης "προοδευτικός", ο κεφαλαιοκράτης έγινε "δημοκρατικός" και η κοινωνία αντί σε τάξεις, χωρίστηκε σε γριβικούς και μακαριακούς.

Το πραξικόπημα-εισβολή τον Ιούλη του '74 έφερε ριζικές αλλαγές τόσο στον Κυπριακό καπιταλισμό, όσο και στον πολιτικοκοινωνικό τομέα. α) Μετά την καταστροφή της οικονομίας, η άρχουσα τάξη είδε σαν μόνη διέξοδο την εκβιομηχανοποίηση της οικονομίας. Για τους κεφαλαιοκράτες η Κύπρος προσφέρεται σαν ιδανικό μέρος για μεγάλα κέρδη. Προσφυγιά και φτηνό εργατικό δυναμικό. Ελεγχόμενο

εργατικό κίνημα και ευνοϊκή νομοθεσία. Η αναστήλωση ομως και η ανάπτυξη του κυπριακού καπιταλισμού γίνεται σε βάρος του εργαζόμενου λαού. Οι μισθοί και οι συνθήκες δουλειάς είναι σε σύγκρουση με τα υπερκέρδη των κεφαλαιοκρατών και τις τιμές που ανεβαίνουν.

Αργά ή γρήγορα οι αντιθέσεις θα οδηγήσουν στις ταξικές συγκρούσεις. Οι ταξικές συγκρούσεις θα βρούν αντίθετους τόσο την άρχουσα τάξη,όσο και τους συντεχνιακούς γραφειοκράτες. Μπαίνουμε σε μιά περίοδο που τμήματα εργαζομένων, άρχισαν κι όλας ν' αμφισβητούν τον αλάθητο ηγεμονικό ρόλο της ρεφορμιστικής αριστεράς. Μπαίνουμε σε μιά περίοδο που οι εργατικοί αγώνες θ' αρχίσουν να γίνονται πραγματικότητα και στην Κύπρο. β) Παράλληλα στον ιδεολογικό τομέα ένας συνεχώς αυξανόμενος αριθμός ατόμων απόρριψε ή βρίσκεται στο στάδιο ν' απορρίψει την ρεφορμιστική ιδεολογία και το παραμύθι τουαταξικού αγώνα. Τα άτομα αυτά είτε βρίσκονται οργανωμένα στο χώρο της αριστεράς (ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ), είτε έξω απ' αυτά, αναζητούν την επαναστατική θεωρία.

Η επαναστατική ιδεολογία όμως,δεν μπορεί να δοθεί μέσα σε κονσέρβα. Βγαίνει μέσα απο τη συνεχή πάλη των διαφόρων τάσεων-γραμμών, το τεστάρισμα τους στην πράξη και την ανάλυση των καθημερινών προβλημάτων και των προοπτικών του κινήματος.

Το "δελτίο συζήτησης" φιλοδοξεί να προσφέρει μια υπηρεσία στο τομέα της επαναστατικής θεωρίας, που όπως ανφέραμε έλειψε απο τον Κυπριακό πολιτικό χώρο για πολύ καιρό. Το δελτίο δεν υπόσχεται να συμπληρώσει το κενό της επαναστατικής θεωρίας. Το πρόβλημα αυτό δεν λύνεται ούτε μαγικά ούτε με την καλή θέληση και τις καλές ιδέες ωρισμένων ατόμων. Το ιδεολογικό ανέβασμα συμβαδίζει με το ανέβασμα του κινήματος.

Αυτό που σίγουρα θα προσπαθήσουμε να πετύχουμε είναι:

1) Να δώσουμε μια εξήγηση και ανάλυση των προβλημάτων και προοπτικών του κινήματος στη σημερινή φάση.
2) Να δημιουργήσουμε μια πλατφόρμα συζήτησης των διαφόρων ιδεολογικών ρευμάτων που υπάρχουν σήμερα στην Κύπρο.
3) Να προσφέρουμε, όσο είναι δυνατό στην ανάπτυξη της επαναστατικής θεωρίας.

Το "δελτίο συζήτησης" δεν έχει στόχο τη θεωρητική διεύρυνση του Μαρξισμού - Λενισμού, ούτε και μπορεί να το κάνει.

Το δελτίο με τα θεωρητικά άρθρα-του, θα προσπαθήσει να δώσει την απαραίτητη ανάλυση. και θεωρία σ' αυτούς, που τους χρειάζεται για να δράσουν με πράξη.

Επομένως θα προσπαθήσουμε ν' απευθυνθούμε στα άτομα που έχουν ιδεολογικές ανησυχίες και προβληματισμό.

Για να πετύχουμε τους στόχους αυτούς φυσικά, εξαρτάται τόσο απο μας όσο και απο την ανταπόκριση που θα βρούμε.

Αυτοι που συμμετέχουν στην έκδοση του "δελτίου συζήτησης", είναι άτομα με διαφορετικές τοποθετήσεις και διαφόρων τάσεων. Είτε μερικά άτομα ανήκουν σε κόμματα είτε όχι, το δελτίο δεν είναι εκφραστικό όργανο καμμιάς οργάνωσης ή κόμματος ή και τάσης.

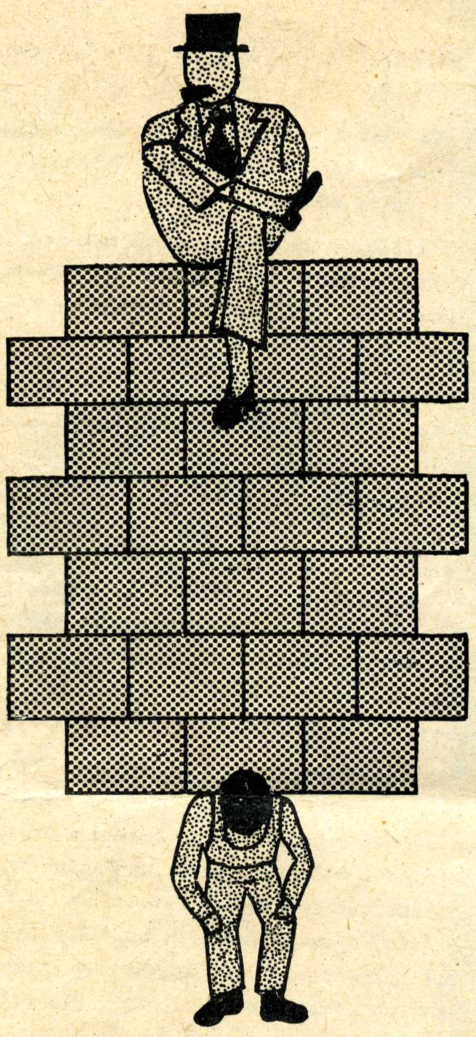
Παράλληλα δεν πιστεύουμε πως κατέχουμε τα μυστικά της επαναστατικής θεωρίας. Γι αυτό μπορούμε να συζητήσουμε τα πάντα. Φυσικά η δημοσίευση οποιας συζήτησης ή άποψης είναι στη κρίση της ομάδας που ανέλαβε την έκδοση του έντυπου. Αυτό είναι γιατι το "δελτίο" αναγκαστικά έχει ορισμένα πλαίσια και στόχους. Διαφορετικά το "δελτίο" θα κατάληγε σε ένα έντυπο "για όλους και όλα". Οποιαδήποτε όμως κριτική του έντυπου ή άρθρο δημοσιευτεί, θα δημοσιευτεί χωρίς καμμιά λογοκρισία. Τα άρθρα θα είναι ενυπόγραφα -είτε με το πραγματικό όνομα είτε με ψευδώνυμο.

Οσο αφορά τη συχνότητα του δελτίου, θα προσπαθήσουμε να είναι μηνιαίο. Η θέληση υπάρχει! Ελπίζουμε οι αντικειμενικές συνθήκες να μας επιτρέψουν ν' ανταποκριθούμε στο στόχο-μας.

Η προσπάθεια-μας αυτή,πιστεύουμε ότι είναι αναγκαία αλλά και δύσκολη. Γι αυτό ζητούμε απο τον καθένα που βλέπει την αναγκαιότητα αυτή να μας βοηθήσει όπως μπορεί:

α) Στο γράψιμο άρθρων
β) Στην οικονομική ενίσχυση
γ) Στη διάθεση του Δελτίου

Πιστεύουμε τελικά πως η πρωτοβουλία μας αυτή, είναι τουλάχιστον θετική σε σχέση με το Κυπριακό εργατικό κίνημα.

λαϊκα μετωπα η θεωρια των σταδιων και η ταξικη παλη

ΦΑΙΔΩΝΑ ΘΕΟΔΩΡΟΥ

Στο χώρο της Κυπριακής αριστεράς (ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ) το κεντρικό σημείο της όλης πολιτικής πηγάζει από τη θέση,πως "βρισκόμαστε στο εθνικοαπελευθερωτικό στάδιο". Σ' αυτό το "στάδιο" είναι η απελευθέρωση της Κύπρου,η εθνική ανεξαρτησία και όχι ο σοσιαλισμός. Ετσι ο ταξικός αγώνας παραμερίζεται ή εγκαταλείπεται, για χάρη του αντι-ιμπεριαλιστικού αγώνα.

Απο την πιό πάνω θέση απορρέει και η ταχτική που ακολουθεί η Αριστερά - και πιό πολύ το ΑΚΕΛ που έχει περισσότερο θεωρητικοποιήσει την πολιτική του θέση. Η ταχτική είναι η συνεργασία όλων εκείνων, ανεξάρτητα κοινωνικής καί ταξικής θέσις, πού θέλουν ν' αγωνιστούν "για την λευτεριά της Κύπρου."

"Επίκεντρο της πολιτικής του ΑΚΕΛ στα 35 χρόνια της ύπαρξης-του ήταν η ενότητα όλων των πατριωτικών δυνάμεων του τόπου, ανεξάρτητα απο εθνικότητα, <u>κοινωνική</u> θέση και <u>πολιτική</u> παράταξη ...."
(Νέος Δημοκράτης τ.48 σ.14) - η υπογράμμιση δική-μου.

Ετσι βλέπουμε κόμματα που μιλούν στ' όνομα της εργατικής τάξης να συμμαχούν υποχωρώντας με τους οποιουσδήποτε "πατριώτες και τίμιους αστούς" και "δημοκράτες αντιιμπεριαλιστές". Η ανεπιφύλαχτη και χωρίς κριτική υποστήριξη της εθναρχίας για 17 ολόκληρα χρόνια,η υποστήριξη αστών πολιτικών (Ι. Κληρίδης, Γ. Κληρίδης, **Κυπριανού κά**) η μη διεκδίκηση πλειοψηφείας στις κοινοβουλευτικές εκλογές και πολύ σύντομα η μη διεκδίκηση για τη θέση Προέδρου τον Φλεβάρη,είναι μερικά δείγματα.

Ομως σε μια κοινωνία όπου υπάρχουν τάξεις, όπως η κυπριακή,η εγκατάλειψη του ταξικού αγώνα και το δέσιμο της εργατικής τάξης στό άρμα της αρχουσας κεφαλαιοκρατικής,αποδείχτηκε καταστροφικό για την εργατική τάξη. Η κοσμοθεωρία του έπιστημονικού σοσιαλισμού,στηρίζεται ακριβώς στην ύπαρξη των τάξεων και στην πάλη τους. Η απάτη στη θεωρία των σταδίων βρίσκεται, στο ότι χωρίζεται ο αντικαπιταλιστικός αγώνας από τον αντι-ιμπεριαλιστικό" η τον αντιφασιστικό. Ομως είναι γνωστό πως ο ιμπεριαλισμός, είναι το ανώτατο στάδιο του καπιταλισμού και ο φασισμός,η πιο απαίσια και βάρβαρη μορφή-του.

Η εγκατάλειψη του ταξικού αγώνα στ΄ όνομα "του εθνικοαπελευθερωτικού" ήταν και είναι στην ουσία αυτό που έχει στήσει και αναπτύξει τον Κυπριακό Καπιταλισμό και την άρχουσα τάξη και που οδήγησε την Κύπρο στη ντε-φάντο διχοτόμηση της.

Στο όνομα εθνικοαπελευθερωτικών άγώνων έγινε το μεγάλο "οικονομικό θαύμα", η εργατική τάξη δέχτηκε αλλεπάλληλα χτυπήματα στο βιοτικό-της επίπεδο και της συνδικαλιστικές ελευθερίες-της. Στ' όνομα του αγώνα αυτού τελικά, συντελειται η "βιομηχανική επανάσταση" της Κύπρου.

Σκοπός του κειμένου αυτού δεν είναι να συντρίψει θριαμβευτικά το αξίωμα του Ε.Α. σταδίου. Είναι μια προσπάθεια να δούμε την πολιτική προέκταση της θεωρίας των σταδίων και τη ταχτικής του Λαϊκού Μετώπου και κατα πόσο αυτή είναι βγαλμένη απο τις "αντικειμενικές συνθήκες" της Κύπρου.

λαϊκο μετωπο

Το Λαϊκό μέτωπο είναι ενας συνασπισμός διαφόρων κομμάτων, εργατικών και αστικών. Ο συνασπισμός αυτός, προβάλλεται σαν μια ταχτική για το "αγκάλιασμα" πλατύτερων στρωμάτων και το "ξεγέλασμα" αστών. Στην ουσία όμως είναι ένας συμβιβασμός του εργατικού κινήματος στην άρχουσα τάξη. Είναι συμβιβασμός γιατί, το εργατικό κόμμα είναι αναγκασμένο να περιορίσει τα κοινωνικά αιτήματα-του , να περιοριστεί στα πολύ γενικά, έτσι που να μη συγκρούεται με τους αστούς. Παραιτείται δηλαδή το εργατικό κόμμα από το πεδίο του ταξικού αγώνα.Μέσα στις γραμμές του εργατικού κινήματος , το μεγαλύτερο εμπόδιο για να μπει η εργατική τάξη ηγέτης στην επαναστατική πάλη κατά της κεφαλαιοκρατίας , είναι η μέθοδος και η ιδεολογία της συνεργασίας των τάξεων.

Η ιδεολογία αυτή ενσαρκώνεται πρώτ'απ'όλα στα συνθήματα του Λαϊκού Μετώπου. Η στρατηγική του ΛαϊκούΜετώπου ρίχτηκε για πρώτη φορά στο 7º Συνέδριο της ΙΙΙ Διεθνούς, απο τον Στάλιν το 1935.Η στρατιγική αυτή βασιζόταν πάνω στη βάση πως ο αγώνας ενάντια στο φασισμό -που απειλούσε την Ευρώπη- μπορούσε να ξεχωριζει απο τον αγώνα ενάντια στον καπιταλισμό. Η στρατηγική αυτή φυσικά , απότυχε να εμποδίσει το ξάπλωμα του φασισμού και να αποτρέψει τον Β. Παγκ. Πόλεμο, που τόσο εστοίχισε στην Παγκόσμια εργατική τάξη και την Ανθρωπότητα.

Η στρατηγική του Λ.Μ. που υποστήριζε τη συμμαχία με "προοδευτικά"τμήματα της αστικής τάξης, ήταν ένα σπάσιμο από τη διδασκαλία του Λένιν:

"Οι εργάτες πρέπει ν' ανοίξουν τα μάτια του Λαού μπροστά στην απάτη των αστών πολιτικάνηδων. Να τον μάθουν να μήν εμπιστεύεται στις υποσχέσεις τους και να βασίζεται στις δικές-του δυνάμεις, στη δική-του οργάνωση,στη δική-του ενότητα και στα δικά-του όπλα μόνο." (Εργάτες ενάντια στην μονολιθικότητα σ.11, Αγγλ. έκδοση).

Την πολιτική του Λ.Μ. ασπάστηκαν και την προπαγάνδησαν τόσο τα κομμουνιστικά κόμματα (τμήματα της Διεθνούς), όσο και τα σοσιαλοδημοκρατικά, φιλελεύθερα κόμματα.

Το βλέπουμε και σήμερα πόσο αρέσει στούς αστούς και στά δικά-τους μέσα ενημέρωσης, να "μονοιάζουν" τις κοινωνικές τάξεις μέσα στο "Λαϊκό σακκούλι" που λέγεται εθνικό συμφέρο. Ο κ. Πατσαλίδης εκ μέρους της κυβέρνησης της κυπριακής κεφαλαιοκρατίας, εξιμνώντας το "οικονομικό θαύμα" της Κύπρου κάλεσε ΟΛΕΣ τις παραγωγικές τάξεις σε συνεργασία για τη στήριξη της "εθνικής"-μας οικονομίας,που απαιτεί "βιομηχανική ειρήνη".

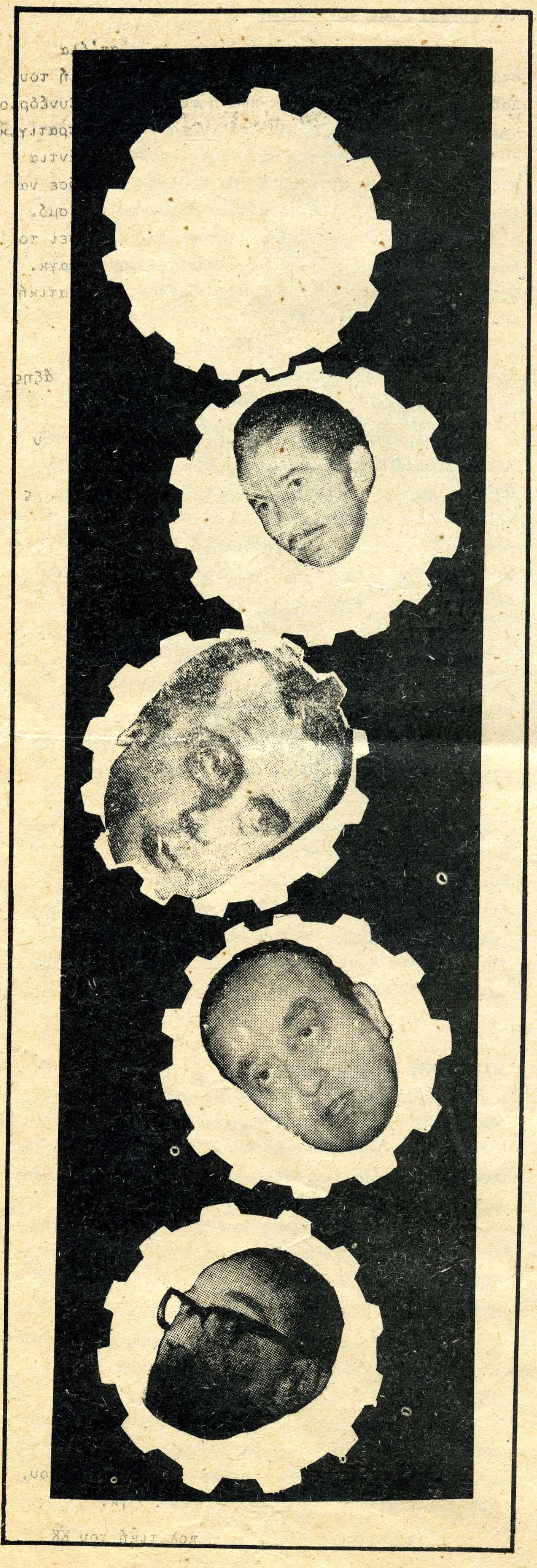
ιστορικη πειρα

Τα διδάγματα της ιστορίας όπως και τα διδάγματα της μαρξιστικής θεωρίας, αποδείχνουν πόσο αντεπαναστατική και χρεοκοπημένη είναι η πολιτική της συνεργασίας των τάξεων, είτε το όνομα του Λαϊκού Μετώπου φέρει είτε οτιδήποτε άλλο.

Η ιστορία του παγκόσμιου εργατικού κινήματος έδειξε πως η πολιτική αυτή υπήρξε ολέθρια για την εργατική τάξη και θριαμβευτική για την κεφαλαιοκρατία και την αντίδραση.

Κυβερνήσεις συνασπισμού σχημάτησαν τα εργατικά κόμματα στη Γερμανία μετά τον πόλεμο το 1918 και 1923. Και τις δυο φορές οδήγησε στην ήττα των δυό γερμανικών επαναστάσεων. Η κυβέρνηση συνασπισμού ήταν αυτή που προχώρησε στη θανατική εκτέλεση των επαναστατών ηγετών του γερμανικού προλεταριάτου, του Λήμπνεχτ και της Ρόζας Λούξεμπουργκ.

Λαϊκομετωπική ήταν και η πολιτική του ΚΚ

Κίνας που οέχτηκε να υποτάξει του Κινέζους εργάτες και χωρικούς στον Τσάγκ-Καϊ-Σέκ και στο αστικό κόμμα της Κουομητάγκ. Αυτή η συνεργασία οδήγησε το 1927 στην ήττα της κινέζικης επανάστασης, και στο σφάξιμο χιλιάδων εργατών και επαναστατών απο τον Τσάγκ-Καϊ-Σεκ.

Η κυβέρνηση Λαϊκού Μετώπου στήν 'Ισπανία το 1936, αντιτάχθηκε στις εργατικές απεργίες, στην κατάληψη των μεγάλων αγροκτιμάτων από τους αγρότες, λογόκρινε εργατικές εφημερίες. Αντιτάχθηκε σε κάθε προσπάθεια γιά εξοπλησμό των εργατοαγροτών. Είναι γνωστό που οδήγησε η πολιτική αυτή. Στην ήττα του Ισπανικού λαού και τη νίκη του φασισμού που γιά 40 χρόνια έμελλε νά μαστίζει την ισπανική εργατική τάξη.

Η λαικομετωπική πολιτική ακολουθείται και σήμερα απο τα παραδοσιακά ΚΚ και τα σοσιαλιστικά. Στην Φιλλανδία, στο Ιράκ, στη Χιλή (επι Αλλιέντε) στη Γαλλία, στη Ιταλία, στην Ελλάδα από τα δυό ΚΚΕ και αλλού.

Κλασσικό παράδειγμα κυβέρνησης Λαϊκού μετώπου ήταν η προσωρινή Κυβέρνηση Κερένσκι στη Ρωσία το 1917. Στήν κυβέρνηση έπαιρναν μέρος κόμματα που αντιπροσώπευαν εργάτες και αγρότες. Οπως οι Μενσεβίκοι και οι Σοσιαλ-επαναστάτες. Το Μπολσεβίκικο κόμμα, το μόνο επαναστατικό κόμμα, δέν συμμετείχε στην προσωρινή κυβέρνηση.

Αν η Ρωσική Οχτωβριανή Επανάσταση νίκησε, αυτό οφείλεται στην ανεξάρτητη πολιτική των Μπολσεβίκων απέναντι στη κυβέρνηση συνασπισμού, που σαν διαχειριστής της αστικής εξουσίας δεν μπορούσε να εξυπηρετεί τα συμφέροντα του προλεταριάτου. Είναι εκείνη η κυβέρνηση που έπνιξε το πριλεταριάτο στο αίμα τον Ιούλη του 1917 και κατεδίωξε τους αρχηγούς-του. Οι εργάτες της Ρωσίας του Οχτώβρη του 1917 με ηγέτη το μπολβεβίκικο κόμμα, ανέτρεψε τον Κερένσκι και κατέλαβαν την εξουσία.

χαρακτηριστικα

Τα συνθήματα της λαϊκομετωπικής πολιτικής είναι διαδεδομένα πολύ στην περίοδο-μας. "Πλατύ αντιιμπεριαλιστικό μέτωπο", μέτωπο "όλων των πατριωτικών αντιφασιστικών δυνάμεων". "Κυβέρνηση εθνικής Ενότητας" κ.λ.π.

Συνέπεια της ταχτικής αυτής είναι και ο περιορισμός του "αντι-ιμπεριαλιστικού" αγώνα στο σημείο που να ταιριάζει με τον αντιιμπεριαλισμό των "προοδευτικών" αστών. Ετσι ο αγώνας αυτός περιορίζεται στήν κινητοποίηση των κομμάτων για διαβήματα, διαμαρτυρίες, ψηφίσματα και συνέδρια, πάντοτε μέσα στα γενικά παραδεχτά πλαίσια του "Φιλελεύθερου δημοκράτη".

Στους καθημερινούς αγώνες οικονομικούς και πολιτικούς (αυξήσεις, τιμαριθμικό, εθνικοποιήσεις, αποχουντοποίηση, αναλογική) η πολιτική της ταξικής

συνεργασίας, ειναι ενας φραγμός στη μαχητική διεξαγωγή των αγώνων για τις διεκδικήσεις της εργατικής τάξης. Η"εργατική αναταραχή" θεωρείται συμφορά, και οι συντεχνίες γρήγορα σπεύδουν για να συμβιβάσουν και τα δυό μέρη. Κι εκεί όπου γίνονται "αγώνες", γίνονται με τέτοιο τρόπο, που να ευνουχίζουν την επαναστατικότητα των μαζών με διάφορους τρόπους. Αντί για μαζικές εκδηλώσεις για τήν αποχουντοποίηση, ήγιάτο διώξιμο των βάσεων έχουμε συμβολικές πικετοφορίες ή δηλώσεις των βουλευτών στην "αντιιμπεριαλιστική" βουλή της Δεξιάς. Μέ την υπογραφή της δικοινοτικής, και τις προτάσεις της Ε/Κ ηγεσίας και την υποβολή χάρτων με 2 ζώνες, δεν έγινε κινητοποίηση παρ' όλο που υπήρξε διαφωνία στο λαϊκομετωπικό εθνικό συμβούλιο απο μέρους της ΕΔΕΚ.

"Το Λαϊκό Μέτωπο στηρίζεται ολοένα και πιό πολύ στις γραφειοκρατικές και "νόμιμες" μέθοδους του αστικού κράτους, παραπέμπει τους εργαζομένους στους αστικούς θεσμούς της κυβερνητικής διοικησίας, των αστικών δικαστηρίων για νά σταματήσει έτσι κάθε αγώνα για καθημερινές διεκδικήσεις, και νά μήν οξύνει και βαρύνει την ταξική συνειδητοποίηση των εργατών" (Π. Πουλώπουλος).

Το Λαϊκό Μέτωπο, όπως και κάθε άλλη μορφή ταξικής συνεργασίας είναι η εγκατάλειψη της ανεξάρτητης ταξικής πάλης των εργατών. Ειναι η εγκατάλειψη της αυτονομίας της εργατικής τάξης και το δέσιμο-της πίσω απο το άρμα των αστών. Αυτή την ανεξάρτητη ταξική πάλη φοβούνται οι αστοί, και που προσπαθούν ν' αποτρέψουν με τους κώδικες βιομηχανικών σχέσεων και τις υποκριτικές ομιλίες-τους για "εθνική επιβίωση" κ.λ.π.

Με την ταξική συμμαχία η εργατική τάξη εγκαταλείπει το δικό-της πρόγραμμα, δηλαδή τις διεκδικήσεις-της, το σοσιαλιστικό-της πρόγραμμα, την κατάληψη της εξουσίας και δέχεται το πρόγραμμα της "δημοκρατικής, πατριωτικής" αστικής τάξης. Δέχεται μέ λίγα λόγια την υπεράσπιση του ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ.

Βλέπουμε λοιπόν πως η ταχτική της ταξικής συνεργασίας, του Λαϊκού Μετώπου, δέν ειναι προϊόν της θεωρητικής εφεύρεσης, της ηγεσίας της Κυπριακής αριστεράς, μα ούτε και βγαλμένη απο τίς "αντικειμενικές συνθήκες" της κυπριακής πραγματικότητας. Η ταχτική αυτή είναι τόσο παληά όσο και ο ρεφορμισμός.

η θεωρια των σταδιων

Τα Λαϊκά μέτωπα είναι μιά ταχτική, είναι η έμπραχτη εφαρμογή της θεωρίας των σταδίων που την ασπάζονται οι ρεφορμιστές - οι μεταρυθμιστές του καπιταλισμοῦ.

Η θεωρία αυτή διδάσκει ότι μέχρι να φθάσουμε στο σοσιαλισμό πρέπει να περάσουμε απο διάφορα ενδιάμεσα στάδια, όπως το στάδιο της "αστικής δημοκρατίας" το "εθνικοαπελευθερωτικό στάδιο" το στάδιο "της εθνικής ανεξαρτησίας" κ.λ.π. Σε κάθε στάδιο η "Πεφωτισμένη" ηγεσία υποβάλλει και περιορίζει τους ταξικούς αγώνες, κινώντας μηχανικά τα νήματα της ιστορίας. Ομως η ταξική πάλη κινείται ανεξάρτητα απο τη θέληση-μας. Η ταξική πάλη κινείται απο την βασική αντίθεση κεφάλαιου - εργασίας. Αυτό που μπορεί να κάμει ένα κόμμα είναι να προχωρήση την ταξική πάλη δίνοντας επαναστατική καθοδήγηση ή να την αφήσει να οδηγηθεί στην ήττα σε βάρος της εργατικής τάξης.

Η θεωρία των σταδίων συνίσταται στο ότι βλέπει την εγκαθίδρυση της διχτατορίας του προλεταριάτου σαν μια σταδιακή διαδικασία και όχι μια διαρκή επαναστατική διαδικασία. Αυτό οδηγεί στην πράξη σε παραχωρήσεις στις μικροαστικές ιδέες και επιθυμίες, στην απώλεια του διευθυντικού ρόλου της εργατικής τάξης και στο σκέπασμα των ταξικών αντιθέσεων.

"Τα προβλήματα της αστικής επανάστασης τα λύσαμε παρεπιπτόντως, σαν ενα ζήτημα συναφές με τον κύριο σκοπό μας, με το προλεταριακο επαναστατικό-μας εργο. Λέγαμε και αποδείχναμε στην πράξη οτι οι αστικοδημοκρατικές μεταρρυθμίσεις είναι ένα παρεμπίπτον επεισόδιο της προλεταριακής δηλαδή της σοσιαλιστικής.

Οι Κάουτσκι, Χίλφερντιγκ, Μάρτωφ, Τσέρνωφ, Τουράτι και οι λοιποί ήρωες του 2½ Μαρξισμού δεν μπορούν ν' αντιληφθούν α τη την αμοιβαία συσχέτιση μεταξύ της αστικοδημοκρατικής επανάστασης και της προλεταριακής. Η πρώτη εξακολουθεί μέσα στη δεύτερη. Η δεύτερη λύνει στο διάβα της τα προβλήματα της πρώτης ...." (Λένιν, "η σημασία της Οχτωβριανής επανάστασης")

Μ' αυτά τα λόγιαοΛένιν αποκαλύπτει πραγματικά το βάθος της διαστρέβλωσης του Μαρξισμού και ξεσκεπάζεται καθαρά η ουτοπία του σταδιακού δρόμου προς το Σοσιαλισμό.

ενιαιο μετωπο παλης

Με όσα αναφέραμε μέχρι τώρα δεν σημαίνει ότι μια επαναστατική οργάνωση ή επαναστατικό κόμμα δεν κάμνει καμμιά συμμαχία. Κατι τέτοιο θάταν λανθασμένη ταχτική και επιζήμια. Κλασσικό παράδειγμα είναι η άρνηση του ΚΚ Γερμανίας να συμμαχήσει με τους σοσιαλοδημοκράτες την περίοδο του 1930, οταν το φασιστικό κίνημα αναπτυσσόταν ραγδαία. Με το χαρακτηρισμό "σοσιαλοφασίστες" για τους σοσιαλοδημοκράτες, το ΚΚ Γερμανίας απομονώθηκε απο την εργατική βάση-του Σοσιαλ-δημοκρατικού κόμματος. Ετσι ενώ ο ναζισμός κέρδιζε έδαφος το εργατικό κίνημα ήταν αποδυναμωμένο, για να μπορέσει να χτυπήσει την άνοδο του Χίτλερ.

Σε αντιπαράθεση με το Λαϊκό Μέτωπο, οι επαναστάτες κουμουνιστές προβάλλουν την ταχτική του Ενιαίου Μετώπου. Το ενιαίο μέτωπο αποτελείται απ' όλα τα κόμματα που αντιπροσωπεύουν την εργατική τάξη. Το ενιαίο μέτωπο περιλαμβάνει σοσιαλιστικά κόμματα και επαναστατικά κόμματα και οργανώσεις.

Η ταχτική του Ενιαίου Μετώπου ρίχτηκε απο την 3η Διεθνή το 1922 επί Λένιν και που πρότρεπε τα κομμουνιστικά κόμματα "στην ίδρυση του ενιαίου μετώπου απ' όλα τα κόμματα που έχουν υποστήριξη απ' το προλεταριάτο, ανεξάρτητα απο τις διαφορές που έχουν, δεδομένου ότι αυτά τα κόμματα θα δεχώντουσαν μια κοινή δράση για τα άμεσα και επείγοντα προβλήματα του προλεταριάτου .... Κανένας εργάτης, είτε κομμουνιστής, είτε σοσιαλοδημοκράτης η συνδικαλιστής η ακόμα μέλος των Χριστιανικών η Φιλελευθέρων συνδικάτων, θά ήθελε να μειωθή το μεροκάματο-του. Κανένας δεν θέλει να δουλεύει περισσότερες ώρες .... Επομένως όλοι πρέπει να ενωθούν στο κοινό μέτωπο ενάντια στους εργοδότες" (Ντεγκρουά, Η ΚΟΜΙΝΤΕΡΝ 1919-43 τ.1 σ.317-9).

Το ενιαίο μέτωπο είναι συμφωνία για κοινή δράση για συγκεκριμένα θέματα και επιδιώξεις. Το επαναστατικό κόμμα που παίρνει μέρος στο Ε.Μ. δεν κάμνει καμμιά υποχώρηση στο πρόγραμμα-του και τις αρχές-του. Αντίθετα, το επαναστατικό κόμμα ξέσκεπάζει τους τυχοδιώχτες και τους ροφορμιστές μέσα στο μέτωπο (που με την πολιτική-τους υποχωρούν στους αστούς) στην υπόλοιπη εργατική τάξη.

Το ενιαίο μέτωπο δεν είναι μια συμφωνία κορυφής μεταξύ της ηγεσίας των κομμάτων. Είναι μια ενότητα στην πράξη, στην κοινή δράση. Και είναι αυτή η ενότητα δράσης της εργατικής τάξης που είναι απαραίτητη στον αγώνα ενάντια στον καπιταλισμό, και σ' όλους τους αγώνες της εργατικής τάξης.

Το ενιαίο μέτωπο δεν μπορεί να χρησιμοποιειθή σαν μετωπο προπαγάνδας, αλλά μέτωπο γιά συγκεκριμένη δράση. Οσο πιο γενικά είναι τα συνθήματα-του (π.χ. "για μια αριστερή κυβέρνηση", "αντι-ιμπεριαλιστικό μέτωπο") τόσο πιο εύκολο είναι για τους κεντριστές, τους ρεφορμιστές και αυτούς που δεν εννοούν όσα διακηρύττουν, ν' αποφύγουν την σύγκρουση και το ξεσκέπασμα-τους. Οσο πιο συγκεκριμένα και περιορισμένα είναι τα συνθήματα τοι μετώποι τόσο πιο εύκολα αποκαλύπτοντε οι "Φιλισταίοι".

Το ενιαίο μέτωπο δεν αντικαθιστά το επαναστατικό κόμμα, αλλά προϋποθέτει την ύπαρξη μιάς ανεξάρτητης επαναστατικής δύναμης. Το πιο βασικό σημείο όμως στο ενιαίο μέτωπο πάλης είναι ν' αναμειχθούν όσο το δυνατό περισσότεροι εργάτες και οργανώσεις εργατών. Χωρίς την συμμετοχή έστω και ενός τμήματος της εργατικής τάξης, η ιδέα του ενιαίου μετώπου είναι μύθος.

ΚΥΠΡΟΣ

Οι προεδρικές εκλογές του Φλεβάρη κάμνουν το θέμα του Λαϊκού Μετώπου πιό επίκαιρο. Απο μέρους του ΑΚΕΛ δεν θα υπάρξει διεκδίκηση της προεδρίας μα ούτε και συμμαχία με την ΕΔΕΚ για κοινό υποψήφιο. Η ΕΔΕΚ αν και δεν καθόρισε ακόμα την στάση-της, στην ουσία θα συνεχίσει και αυτή μια λαϊκομετωπική ταχτική.

Η πιθανότητα να δοθούν υπουργεία, στην αστική κυβέρνηση Κυπριανού, στην αριστερά είναι μεγάλη. Ομως για την εργατική τάξη, ότι και να συμβαίνει, δεν πρόκειται ν' αλλάξει ποιοτικά τίποτα. Αντίθετα, το εργατικό κίνημα θα μπεί περισσότερο κάτω από τον έλεγχο των αστών. Στις απεργίες των εργατών, στίς διεκδικήσεις-τους για αυξήσεις για καλύτερους όρους δουλειάς, ενάντια στις επιθέσεις της εργοδοσίας η ηγεσία του εργατικου κινήματος θα λέει στούς εργάτες:

"Μη μας δημιουργείτε προβλήματα με την δημοκρατική δεξιά. Μη ζητάτε περισσότερα, η εθνική-μας οικονομία κινδυνεύει. Το "πατριωτικό" μέτωπο και η κυβέρνηση-μας κινδυνεύει απο το ΝΑΤΟ τη ΣΙΑ και τους Φασίστες. Εχουμε εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα και οχι ταξικό".

Ομως "Ν' αποσιωπάς τις υπάρχουσες αντιθέσεις, να ξεχνας τις πιό σπουδαίες απ' αυτές, αντί να ξεσκεπάζεις όλο το βάθος-τους, νά η θεωρια του Κάουτσκι που δεν έχει τίποτα να κάνει με το Μαρξισμό."(Λένιν, Ιμπεριαλισμός).

Ο αγώνας ενάντια στον Ιμπεριαλισμό, ο αγώνας για την απελευθέρωση της Κύπρου περνά μεσα από τον αγώνα για τον σοσιαλισμό. Εκεινο που χρειαζόμαστε στον αγώνα-μας δεν είναι την προοδευτική αστική τάξη που θησαυρίζει σε βάρος του λαού, που δέν μπορει κανένα αγώνα να κάνει, γιατι οργανικά είναι δεμένη με τον Αγγλικό, Αμερικάνικο και Δυτικό Ιμπεριαλισμό.

Χρειαζόμαστε στόν αγώνα-μας την ενότητα της εργατικης τάξης, την ενότητα των Ε/Κ και Τ/Κ εργαζομένων. Αυτή ή ενότητα δεν γίνεται με εκκλήσεις και τυπικές αναφορές. Η ενότητα ειναι στην πράξη. Ενότητα πάνω σε μιά ταξική βάση. Μόνο το ταξικό συμφέρο ενώνει τους εργάτες. Καί η εργατική τάξη ειναι η μόνη εθνική τάξη πού μπορεί να φέρει μέχρι τέλος εθνικούς αγώνες και ν'απελευθερώσει τον άνθρωπο απο τα δεσμά τού καπιταλισμού.

ΣΟΦΟΚΛΗ ΡΟΥΣΟΥ

απο τις αναμνησεις
του Γ. Ρουσβελτ

ΜΑΥΡΟΒΟΥΝΙ 1936 η ιστορια της απεργιας

'ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ' 1936

Οἱ ἐργάται τοῦ Μεταλλείου Μαυροβουνίου συγκεντρωμένοι πρὸ τοῦ καφενείου κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀπεργίας (31 Αὐγούστου 1936). Εἰς τὴν εἰκόνα φαίνεται ὁ πρῶτος ἐκ τῶν κατηγορουμένων κ. Γεώργιος Σοφ. Ροῦσβελτ, ἀναπτύσσων τὰ ἐργατικὰ αἰτήματα πρὸς τοὺς συγκεντρωθέντας. Πέριξ αὐτοῦ εἶναι τὰ μέλη τῆς ἐκλεγείσης Ἐπιτροπῆς.

Το να προσπαθήσει κάποιος να ανακαλέψει την ιστορία του κινήματος στην Κύπρο, είναι μια δύσκολη δουλειά αλλά περισσότερο είναι πολύ ενδιαφέρουσα.

Η περίοδος του μεσοπολέμου ήταν πολύ σημαντική για το κίνημα-μας. Στην περίοδο αυτή-ιδιαίτερα μετά το '25-το εργατικό κίνημα εμφανίζεται σαν αυτόνομη δύναμη μέσα στην Κυπριακή κοινωνία, κτίζει το κόμμα του και γίνονται οι πρώτοι εργατικοί αγώνες.

Ενας αγώνας που ξεχωρίζει ανάμεσα στην περίοδο είναι η μεγάλη απεργία του '36 στο Μαυροβούνι. Μέσα από τις αναμνήσεις του Γιώργου Ρούσβελτ, του γραμματέα της απεργιακής επιτροπής, θα προσπαθήσουμε να ξαναζωντανέψουμε την απεργία. Τοσο η ίδια η απεργία όσο και τα μαθήματα της απεργίας, είναι πολύ σημαντικά. Εχουν περάσει βέβαια 41 χρόνια απο τότε και αρκετές σημαντικές λεπτομέρειες έχουν ξεχαστεί. Φυσικό είναι επίσης να υπάρχουν μερικές ανακρίβειες. Εξάλλου αναπολώντας ένα αγώνα μέσα απο τον σκληρό φακό των 40 τόσων χρόνων, χάνει αρκετή απο την ζωντάνια-του όσο και απο την επιστημονικότητα-του.

ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

Πολύ δύσκολα θα μπορούσε κάποιος να μιλήσει για εργατική τάξη όπως την ξέρουμε στην Κύπρο του '36. Αριθμητικά ήταν πολύ μικρή καί κατασπαρμένη, γιατι ουσιαστικά δεν υπήρχαν εργοστάσια. Εξαίρεση ήταν τα μεταλλεία που αν και η συγκέντρωση εργατών ήταν μεγάλη οι εργάτες ήσαν είτε εποχιακοί εργάτες είτε αγρότες που μόλις ξέφυγαν απο τα χωράφια.

Η Κύπρος κυβερνιόταν τότε απο μια στυγνή αστυνομικοκρατία, τους γνωστούς και μισητούς Παλμερικούς νόμους. Σύμφωνα με αυτούς κάθε συγκέντρωση ήταν παράνομη. Κάθε μορφή πολιτικής ζωής ήταν ανύπαρκτη. Ακόμα και το να περπατούν 5 άτομα μαζί ήταν παράνομο. Για να συλληφθεί κάποιος δεν χρειαζόταν ένταλμα και οι συλλήψεις και φυλάκιση ήταν μέρος καθημερινής ζωής του κάθε αγωνιστή.

Το νεαρό Κ.Κ.Κ. (είχε το πρώτο-του συνέδριο το 1926) ήταν αρκετά αδύνατο και η μεγάλη τρομοκρατία και έλλειψη εφημερίδας, που ακολούθησαν το κίνημα του 31 άρχισαν να το αποσυνθέτουν. Η κατάσταση το '36 ήταν αρκετά αποκαρδιωτική. Τα μέλη-του ήταν πολύ λίγα(1) και η επαφή των μελων με το κέντρο πολυ σπασμωδική. Ανεξάρτητα όμως, το κόμμα είχε κερδίσει σχετική εμπιστοσύνη μέσα στις μάζες και μπορούσε να οργανώσει αγώνες.

Στον παγκόσμιο χώρο, το κίνημα βρίσκεται σε υποχώρηση μετά απο συνεχείς ήττες (απεργιακό κίνημα, φαστισιστική επικράτηση). Η παγκόσμια καπιταλιστική τάξη μετά την μεγάλη οικονομική κρίση του '31, ετοιμάζεται να αρχίσει τον Β'Παγκόσμιο πόλεμο. Η πολεμική βιομηχανία βρίσκεται σε έξαρση και η ζήτηση μεταλλευμάτων είναι μεγάλη. Ο εμφύλιος πόλεμος στην Ισπανία-χώρα με αρκετά μεταλλεία-είχε σαν αντίκτυπο στην Κύπρο την μεγάλη δραστηριοποίηση των μεταλλείων.

ΟΙ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΠΕΡΓΙΑΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Η απεργία του '36 δεν ήρθε σαν αστραπή σε ξάστερο ουρανό. Οι συνθήκες διαβιώσεως, δουλειάς και μισθοί των μεταλλορύχων έκαναν την ατμόσφαιρα φορτισμένη. Τά μεροκάματα κυμαίνονταν απο 1½ μέχρι 3 σελίνια καί σέ μερικές μόνο περιπτώσεις τά ξεπερνούσαν. Ο τρόπος πού έβγαινε το μεροκάματο ήταν ανάλογα με την παραγωγή. Οπως αναφέρει εφημερίδα της εποχής μετά απο συνέντευξη εργατών της Σκουριώτισσας, "κάθε εργολάβος έχει στη διάθεση-του απο δυό έως τέσσερεις εργάτες. Στην δεκαπενθημερία προστίθεται η ποσότης του μεταλλεύματος που έχουν ανορύξει και αμοίβονται προς 12γρ. τον τόνον.
Αν π.χ. ένας εργολάβος με δυό εργάτες ανορύξουν σε μια μέρα 10 τόννους μεταλλεύματος, η εταιρεία θα τους πληρώσει 120 γρόσια. Απ'αυτα θα παρει 50 γρόσια περίπου ο εργολάβος και τα υπόλοιπα εβδομήντα θα τα πάρουν εξ ίσου οι δυό εργάτες, δηλαδή θα παρουν 35 γρόσια ο καθένας.

Τα πράματα ως εδώ είναι καλά.
Συμβαίνει όμως πολλές φορές οι εργάτες να μην μπορέσουν να βγάζουν 10 τόννους μετάλλευμα διότι βρίσκουν σκληρό στρώμα μεταλλεύματος. Τοτε το ημερομίσθιο-τους υποβιβάζεται πολύ..."(3)

Αν υπολογίσει κανείς ότι ένα ψωμί στοιχίζει

2½ γρόσια ο μισθός ήταν πράγματι χαμηλός.

Οι εργάτες ζούσαν σε σπίτια (παράγκες) που έκτιζε η εταιρεία σε έδαφος που κατείχε." Σύμφωνα με ειδικά υπερδικαιώματα που έδωσε η αγγλική κυβέρνηση, αυτές οι εταιρείες δημιούργησαν πραγματικό "κράτος εν κράτει" και είχαν απόλυτο έλεγχο πάνω σ'όλους τους εργοδοτούμενους-τους " (4). Οι εργάτες πλήρωναν για τα σπίτια από 2 μέχρι 6 σελίνια τον μήνα και έχαναν το σπίτι όταν έχαναν τη δουλειά τους.

Οι εργάτες που απολύονταν δεν μπορούσαν να πατήσουν χώμα της εταιρείας-εξορία. Σε κάθε μεταλλείο υπήρχε αστυνομία. Για οποιαδήποτε συγκέντρωση, χρειαζόταν άδεια απο τον διοικητή της επαρχίας. Άνεργοι εργάτες δεν επιτρεπόταν να τριγυρίζουν κοντά στις περιοχές του μεταλλείου.

Οι απεργίες στα μεταλλεία άρχισαν απο παλιά.

Σκουριώτισσα 1925

Την οργάνωσε και ηγήθηκε ο παλιός κομμουνιστής Ευριπίδης Κάρμιος, απο τα πρώτα μέλη του Κ.Κ.Κ. Διάρκεσε μια βδομάδα. Τα πιο σημαντικά απο τα αιτήματα κερδήθηκαν, ιδιαίτερα όσα αφορούσαν ασφάλεια.

Αμίαντος 1927

1000 εργάτες κατέβηκαν σε απεργία και κέρδησαν συντόμευση των ωρών δουλειάς (απο 10 σε 9).

Αμίαντος 1929

6000 πήραν μέρος κάτω απο την υποκίνηση και καθοδήγηση κομμουνιστών μεταλλορύχων. Θεωρείται μια απο τις μεγάλες επιτυχίες του Κ.Κ.Κ. Αν και η απεργία νικήθηκε-κύρια λόγω της υποστήριξης του κράτους προς την εταιρεία-άφησε πίσω της μεγάλη αγωνιστική παράδοση. Πολλοί εργάτες συνελήφθησαν και οι ηγέτες τιμωρήθηκαν απο 3 μήνες μέχρι 1 χρόνο φυλάκιση.

Το Καλοκαίρι του '36 ήταν ένας πολύ δραστήριος, όσο αφορά απεργιακούς αγώνες, χρόνος.

Στις 18 Αυγούστου οι μεταλλορύχοι στην Σκουριώτισσα, κατέβηκαν σε αυθόρμητη απεργία με κύριο αίτημα αύξηση μισθού, καθημερινή πληρωμή ενός μικρού ποσού "έναντι" και πιό ασφαλείς συνθήκες. Αν και δεν μπορεί να χαρακτηριστεί σαν νίκη κερδίθηκε κατι.

Στις 21 του Αυγούστου απέργησαν οι εργάτες του χυτηρίου στο Ξερό. Η απεργία νικήθηκε και οι απεργοί απολύθηκαν.

Στις 31 του Αυγούστου κατέβηκε το Μαυροβούνι.

ΜΑΥΡΟΒΟΥΝΙ

Στο μεταλλείο δούλευαν 3500 εργάτες.(σύμφωνα με την "Ελευθερία" της εποχής 1500). Ηταν βασικά αγρότες με ελάχιστη ή καθόλου αγωνιστική παράδοση. Οπως σ'όλα τα μεταλλεία, η συγκεντροποίηση-τους για ολόκληρο το 24ωρο γύρω απο το μεταλλείο, τους έκανε εύκολους στο να δεχτούν την προπαγάνδα των αγωνιστών. Το ξερίζωμα-τους απο τη γη και το ρίξιμο-τους μαζί με άλλες χιλιάδες στο μεταλλείο έσπασε την συντηριτικότητα τους.

Το Κ.Κ.Κ. είχε σχετική επιρροή. Είχε 12-14 μέλη. 2-3 όμως απ'αυτούς, είχαν κάποια εμπειρία και είχαν πάνω απο χρόνο στο κόμμα.

Το κλίμα για απεργία ήταν διάχυτο. Η απεργία στην Σκουριώτισσα και η απόφαση της εταιρείας για μείωση του μεροκάματου ανέβασε τα πνεύματα ψηλά. Πάλιν η κίνηση ήταν αυθόρμητη. Τα μέλη του κόμματος δεν είχαν κάμει ουσιαστική δουλειά να προετοιμάσουν την απεργία. Την Τετάρτη όταν βγήκαν οι λίστες, (το ποσό θα πληρωνόταν για κάθε τόνο) άρχισε μια μεγάλη υπόκωφη αναταραχή.

Μιλά ο Γιώργος Ρούσβελτ:

" Οι μεταλλορύχοι βρίσκονταν σε αναστάτωση. Μιλούσαν μεταξύ-τους συνεχώς για απεργία. Το σύστημα με τις βάρδιες, έδινε επαφή σε κάθε βάρδια με τις δυό άλλες γιατι έπρεπε να παραλάβωμε δουλειά απο τους επόμενους μέσα στο μεταλλείο. Ντε φάκτο ωρισμένα άτομα- οι πιό δραστήριοι - αναδείχτηκαν "αντιπρόσωποι" της βάρδιας. Είναι αυτό που ονομάζουμε φυσικοί ηγέτες. Συνομιλούσαν μαζί-μου οταν αλλάζαμε βάρδιες και τους είχα εισηγηθεί να περιμένουμε μέχρι το Σάββατο".

Μια και δεν υπήρχε κανένα είδος οργάνωσης, οι εργάτες προσπάθησαν να φτιάξουν μια πρόχειρη ηγεσία. Γι'αυτο οι πιό δραστήριοι μαζεύτηκαν γύρω απο τον εργάτη που ξεχώριζε (Ο Ρούσβελτ ήταν γνωστός σαν κομμουνιστής και αγωνιστής). Εν τω μεταξύ τα μέλη του κόμματος δεν κατάφεραν να συνεδριάσουν λόγω της μεγάλης παρακολούθησης απο την αστυνομία.

Η διεύθυνση πανικοβλήθηκε. Πρώτη-της τακτική ήταν η διάσπαση. Οι Εγγλέζοι αρχιεπιστάτες έπιαναν τους Τούρκους και προσπαθούσαν να τους πείσουν ότι η απεργία ήταν συνωμοσία των Ελλήνων για να κλέψουν τη γη των Τούρκων. (Το Μαυροβούνι ήταν κοντά στη Λεύκα). "Οι Τούρκοι μού το έλεγαν και τους εξηγούσα ότι σκοπός ήταν η διαίρεση".

Τη Παρασκευή η εταιρεία κάλεσε σε συγκέντρωση για το Σάββατο. Το Σάββατο η διεύθυνση δεν παρουσιάστηκε (προσπάθεια για να σπάσει το ηθικό). Ετσι μια ομάδα εργατών (κύρια τα μέλη του ΚΚΚ). κάλεσαν συγκέντρωση για την Κυριακή. Η απεργία άρχισε ήδη. Πολλοί όμως εργάτες φοβούμενοι τον μαυροπινακισμό-τους έφυγαν για τα χωριά-τους. Σημαντικό είναι το γεγονός ότι δεν έμειναν να σπάσουν την απεργία. Στο μεταλλείο έμειναν γύρω στους 500.

Στην συγκέντρωση της Κυριακής μετά απο κάλεσμα των εργατών παρουσιάστηκε ο διευθυντής. "Πρώτη-του κουβέντα ήταν ότι βλέπει τα παράπονα μας αλλά πρέπει να επιστρέψουμε στην δουλειά-μας αφού εκλέξουμε αντιπροσωπεία που θα συζητήσει μαζί με την εταιρεία τα προβλήματα. Αρχισε αυτόματα να μοιράζει χαρτιά για να γράφουμε ποιούς εισηγούμασταν για αντιπροσώπους."

Μέχρι τώρα η έλλειψη ηγεσίας ήταν αισθητή. Οι εργάτες ήσαν έτοιμοι να δεχτούν τις προτάσεις του διευθυντή μια και δεν υπήρχε υπαλλακτική εισήγηση.

"Τότε επέμβηκα εγώ - ήμουν στο κέντρο της συγκέντρωσης - και είπα ότι αυτό δεν είναι σωστό. Είπα ότι η απεργία είναι κηρυγμένη και οι εργάτες

πρέπει να εκλέξουν απεργιακή επιτροπή και όταν συμφωνήσουν με την διεύθυνση νά λυθή η απεργία. Απευθύνθηκα προς τους εργάτες και έβαζα την πρόταση μου. Οι εργάτες συμφώνησαν μαζί-μου. Δεύτερη μου εισήγηση ήταν ότι πρέπει να γίνει άλλη συγκέντρωση και να εκλέξουμε επιτροπή αφού εν τω μεταξύ υποδειχτούν υποψήφιοι. Ετσι καθωρίσαμε συγκέντρωση το απόγευμα."

Στο μεταξύ συνεδρίασε η ομάδα του ΚΚΚ που αποφάσισε ποιούς θα υπόδειχνε σαν υποψηφίους. Στη συγκ έντρωση το απόνευμα ψηφίστηκαν ομόφωνα οι υποψήφιοι που υποδείχτηκαν απο το ΚΚΚ, 4 Ελληνες (μέλη του ΚΚΚ) και 3 Τούρκοι.

"Μετά την ψηφοφορία καθωρίσαμε συγκέντρωση για τη Δευτέρα το πρωί. Στο μεταξύ η επιτροπή μαζευτήκαμε με όλη τη μυστικότητα στο σπίτι ενός Τούρκου στη Λεύκα όπου συνεδριάζαμε ολονυκτίς, γιά να αποφασίσουμε για τα αιτήματα. Τη Δευτέρα το πρωί στη συγκέντρωση παρουσιάσαμε τις εισηγήσεις. Συζητήθηκαν μια-μια δημοκρατικά, έγιναν τροποποιήσεις, προσθήκες, αφαιρέσεις. Αποφασίσαμε να πάμε την Τρίτη να τις υποβάλουμε στην διεύθυνση. Στο μεταξύ κάλεσα για να γίνει έρανος που άρχισε γρήγορα και από την πρώτη μέρα αρχίσαμε διανομή

ΤΑ ΑΙΤΗΜΑΤΑ

1) Αὔξησις κατὰ 50 ο)ο τῶν ἡμερομισθίων τῶν ὑπογείως ἐργαζομένων ἐργατῶν. (Οἱ ἐργάται οὗτοι ἀμείβονται μὲ 1 1)2 σελ. μέχρι 3 σελινίων).

2) Οἱ ἐργολάβοι καὶ οἱ ἀνήκοντες εἰς τοὺς ἐργολάβους ἐργάται νὰ λάβου' αὔξησιν τοῦ ἡμερομισθίου των κατὰ 50 ο)ο ἐπὶ τοῦ μέσου ὅρου τῶν σημερινῶν ἡμερομισθίων διὰ τὰς ἐργολαβικῶς διεξαγομένα· ἐργασίας. Εἰς περίπτωσιν, καθ' ἥν αἱ συνθῆκαι εἶναι δύσκολοι καὶ ἡ ἀποδοτικότης τῆς ἐργασίας ὑστερεῖ παρὰ τὴν θέλησιν τῶν ἐργατῶν, οἱ μὲν ἐργάται νὰ ἀμείβωνται κατ' ἐλάχιστον ὅριον πρὸς 4 σελίνια, οἱ δὲ ἐργολάβοι πρὸς 5 σελίνια.

3) Αὔξησις κατὰ 40 ο)ο τῶν ἡμερομισθίων τῶν ἐργαζομένων εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς. Αἱ ὧραι ἐργασίας αὐτῶν νὰ ἐλαττωθοῦν ἀπὸ 9 1)2 εἰς 8 ὥρας. (Ἡ σημερινὴ ἀμοιβὴ τῶν ἐργατῶν τῆς κατηγορίας ταύτης εἶναι 16 γρόσια).

4) Τὰ ἔξοδα ἐργασίας, ἤτοι ἐργαλεῖα, δυναμῖτις, ἀσετυλίνη, ἐπισκευαὶ ἐργαλείων κλπ. νὰ πληρώνωνται ὑπὸ τῆς Ἑταιρείας καὶ οὐχὶ ὑπὸ τῶν ἐργατῶν, ὡς συμβαίνει σήμερον.

5) Ἰατρικὴ περίθαλψις: Εἰς περίπτωσιν τραυματισμοῦ ἐργατῶν, διαρκούσης τῆς ἐργασίας των, ἡ Ἑταιρεία ν' ἀναλάβῃ νὰ πληρώνῃ εἰς ἕκαστον τραυματισθέντα ἐργάτην τρία σελίνια ἡμερησίως πρὸς συντήρησιν αὐτοῦ μέχρι τελείας θεραπείας. Εἰς τοὺς ἀσθενοῦντας φυσικῶ· ἐργάτας νὰ πληρώνεται, διαρκούσης τῆς ἀσθενείας των, ἡμερησίως 1 1)2 σελ. διὰ τοὺς ἀνυπάνδρους καὶ 2 σελ. διὰ τοὺς οἰκογενειάρχας. Τὰ οὕτω πληρωνόμενα ποσὰ θὰ ἀποκόπτωνται τμηματικῶς ὑπὸ τῆς Ἑταιρείας.

6) Ἵδρυσις ὑπηρεσίας πρὸς καταβολὴν ἡμερησίως 1 1)2 σελ. δι' ἀνυπάνδρους καὶ 2 σελ. δι' οἰκογενειάρχας ἔναντι τῶν δεδουλευμένων ἡμερομισθίων. Τὰ ποσὰ ταῦτα δέον νὰ διπλασιάζωνται καθ' ἕκαστον Σάββατον λόγῳ τῆς Κυριακῆς.

7) Ἐλάττωσις τῶν ἐνοικίων κατὰ 50 ο]ο, ἀνοικοδόμησις νέων κατοικιῶν οὕτως, ὥστε νὰ ἐπαρκοῦν δι' ὅλους τοὺς ἐργάτας. (Τὰ ἐνοίκια εἶναι 6 σελ. καὶ 8 σελ.) Ἐπίσης ἡ Ἑταιρεία νὰ φροντίζῃ διὰ τὴν ἐπιδιόρθωσιν τῶν ὁδῶν τῶν συνοικισμῶν, τὴν καθαριότητα καὶ τὸν δωρεὰν φωτισμόν.

8) Νὰ καταργηθῇ τὸ σύστημα τῆς παροχῆς φιλοδωρημάτων εἰς ἐπιστάτας καὶ ἐργολάβους διὰ τὴν καλυτέραν ἐπίβλεψιν τῶν ἐργατῶν. Λόγῳ τοῦ συστήματος τούτου γίνονται πολλάκις ὑπερβασίαι εἰς βάρος τῶν ἐργατῶν. Ἐπίσης λόγῳ τοῦ αὐτοῦ συστήματος, ὁσάκις εἷς ἐργάτης τραυματισθῇ, οἱ ἐπιστάται καὶ ἐργολάβοι δὲν ἐπιτρέπουν εἰς τὸν ἐργάτην νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἐργασίαν του, διὰ νὰ διατηροῦν ἀκεραίας τὰς ἀξιώσεις των.

9] Οἱ κατώτεροι ἐπιστάται νὰ μὴ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ παύουν ἐργάτας ἢ ἐργολάβου ἀπὸ τὴν ἐργασίαν ἢ νὰ ἐπιβάλουν πρόστιμα διὰ λάθη τῶν ἐργατῶν. Τὸ τοιοῦ ο δ. αίωμα δέον νὰ ἀνατεθῇ εἰς τοὺς Ἄγγλους ἐπιστάτας, νὰ ὁρισθῇ δὲ ὡς ἀνώτερον ὅριον τιμωρίας μία ἡμεραργία καὶ νὰ ἔχῃ δικαίωμα ὁ ἐργάτης νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ἐργασίαν του.

10) Νὰ μὴ μετατίθενται οἱ ἐργολάβοι, ἀπὸ μιᾶς ἀρξαμένης ἐργασίας εἰς ἄλλην.

11) Νὰ κηρυχθῇ τὸ Μαυροβοῦνι εἰς αὐτοτελῆ κοινότητα. Τοιουτοτρόπως οἱ ἐργάται θὰ ἀπαλλαγοῦν τῆς πληρωμῆς ἐπιτηδευματικοῦ φόρου εἰς τὸν Δῆμον Λεύκας καὶ ἄλλων φόρων ἐπὶ τῶν τροφίμων.

12.) Νὰ ἔχῃ δικαίωμα ὁ ἐργάτης καὶ ὁ ἐργολάβος νὰ ἀπευθύνεται ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν δι' οἱονδήποτε παράπονον.

13) Ὁσάκις ἀκρωτηριασθῇ εἷς ἐργάτης, ἡ Ἑταιρεία νὰ τὸν ἐπαναπροσλαμβάνῃ χωρὶς νὰ ἀπαιτῇ πληρωμὴν τῶν εἰς αὐτὸν καταβληθέντων ποσῶν ἐν εἴδει ἀποζημιώσεων διὰ τὸ δυστύχημα, τὸ ὁποῖον οὗτος ὑπέστη ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς Ἑταιρείας.

14) Ἡ Ἑταιρεία νὰ καταβάλλῃ τακτικὴν σύνταξιν εἰς ἐργάτας οἵτινες λόγῳ δυστυχήματος ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς Ἑταιρείας καθίστανται ἀνίκανοι πρὸς ἐργασίαν. Ἡ διαπίστωσις τοῦ τελευταίου θὰ γίνεται ὑπὸ κυβερνητικοῦ ἰατροῦ καὶ τοῦ ἰατροῦ τῆς Ἑταιρείας.

15). Τὸ σύστημα τῶν «καντινῶν» πρέπει νὰ καταργηθῇ. Οἱ ἐργάται ἔχουν τὴν πεποίθησιν ὅτι πραγματοποιουμένων τῶν αἰτημάτων των περὶ πληρωμῆς ἔναντι τοῦ μισθοῦ αἱ καντίναι θὰ καταργηθοῦν αὐτομάτως.

16) Κανεὶς ἐργάτης ἢ μέλος τῆς Ἐπιτροπῆς νὰ μὴ ἀπολυθῇ ὑπὸ τῆς Ἑταιρείας ἐὰν ἤθελε κριθῇ ὡς ὑποκινητὴς τῆς ἀπεργίας.

απεργιακού επιδόματος.

Η συμπαράσταση που βρήκαν οι απεργοί ήταν μεγάλη. Την Δευτέρα κατέβηκαν σε απεργία συμπαράστασης τα διυλιστήρια (μεταλλεύματος) στο Ξερό. Σ' ολόκληρη την Κύπρο άρχισαν να δημιουργούνται επιτροπές συμπαράστασης που μάζευαν λεφτά για τους απεργούς.

"Το απόγευμα της Δευτέρας κινήθηκε η αστυνομία. Ζήτησαν να πάει ο γραμματέας. Αρνήθηκα φοβούμενος ότι ήταν κόλπο για να με συλλάβουν και είπα ότι αν η αστυνομία θέλει συνάντηση πρέπει να συναντηθεί με όλη την επιτροπή. Ετσι μας κάλεσαν όλους. Οταν οι εργάτες μας είδαν να πηγαίνουμε προς την αστυνομία ακολούθησαν - γύρο στούς 200 - φωνάζοντας "θέλουμε την επιτροπή μας". Η αστυνομία για να τους διαλύσει χρησιμοποίησε εμένα. Φοβήθηκα τους νόμους από τη μια και πίστεψα στην αστυνομία απο την άλλη ότι απλώς θα μας έπαιρναν κατάθεση και θα μας άφηναν να φύγουμε. Μίλησα στους εργάτες και τους έπεισα να φύγουν λέγοντας-τους ότι δεν διατρέχουμε κανένα κίνδυνο. Οταν διαλύθηκαν, μας έβαλαν σε αυτοκίνητα και μας πήραν στην Λευκωσία στις φυλακές."

Οι εργάτες όταν είδαν την τύχη της επιτροπής τους αυθόρμητα οργάνωσαν πορεία προς την Λευκωσία. Το πρωί όταν έφθασαν έξω απο τη Λευκωσία - γύρω στά 200 άτομα - αναγκάστηκαν απο την αστυνομία να διαλυθούν.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Με την επιτροπή-τους στην φυλακή οι αυθόρμητες εκδηλώσεις των εργατών για απελευθέρωση των ηγετών τους συνεχίσθηκαν και την Τρίτη. Κάτω όμως απο την απειλή των όπλων της αστυνομίας η απεργία έσπασε. Την Τετάρτη εξαμελής αντιπροσωπεία προσπάθησε να πάρει άδεια για νέα συγκέντρωση και παράλληλα ζήτησε απελευθέρωση της επιτροπής. Η προσπάθεια απέτυχε. Η εργοδοτική τρομοκρατία που ακολούθησε έσπασε κάθε αγωνιστικότητα -360 εργάτες ο σκληρός πυρήνας - απολύθηκαν καί εξορίστηκαν.

Η επιτροπή καταδικάστηκε μετά απο 8ήμερη κράτηση σε £10 εγγύηση για ένα χρόνο ο καθένας.

Η εταιρεία φοβούμενη νέα αναταραχή και αφού έδιωξε τους "ταραξίες" ικανοποίησε μερικά απο τα αιτήματα.

Οι ηγέτες της απεργίας - ιδιαίτερα ο Γ. Ρούσβελτ - συνέχισαν μετα της αποφυλάκιση-τους καμπάνια ανάμεσα στους εργάτες του Μαυροβουνίου για τη δημιουργία συντεχνίας. Αποτέλεσμα ήταν το μάζεμα 500 υπογραφών που ήταν η βάση της συντεχνίας που δημιουργήθηκε το 1939.

Η ΣΗΜΑΣΙΑ

Ισως να φαίνεται λιγο παράξενο να δώσουμε τόση σημασία σε μια απεργία που συνέβηκε τοσα χρόνια στο παρελθόν, που εκτός των άλλων νικήθηκε. Ομως αυτοί οι αγώνες έκτισαν την παράδοση του κινήματος της τάξης μας. Αυτοί οι αγώνες ανάδειξαν την ηγεσία της τάξης στην πράξη.

Ο τρόπος που οργανώθηκε έχει να μας διδάξει πολλά. Οι εργάτες του Μαυροβουνίου το'36 δεν ήταν συνειδητοποιημένοι επαναστάτες. Μέσα-τους ήταν ακόμα ζωντανή η αγροτική συνείδηση. Ομως αυτοί οι απλοί εργάτες με τον συντηριτισμό-τους, την ιδεολογία-τους,έφτιαξαν τέτοια απεργία. Μέσα στην πάλη είδαν την ανάγκη της οργάνωσης, σφυρηλάτησαν την ενότητα-τους,έφτιαξαν τα όργανα-τους που θα αγωνίζονταν. Σέ κάθε αγώνα οι εργάτες μαθαίνουν πολλά.

Χαρακτηριστικό είναι πως απο μια αυθόρμητη απεργία κατέληξε σε πραγματική επιτροπή αγώνα ελεγχόμενη απο τη βάση και που είχε την αμέριστη συμπαράσταση της βάσης.

Ο ρόλος των λίγων επαναστατών ήταν επίσης καθοριστικός. Δεν απομόνωσαν τους εαυτούς-τους απο τους υπόλοιπους εργάτες και έπαιρναν τις αποφάσεις-τους δημοκρατικά και μπροστά στη γενική συγκέντρωση. Η μάξιμουμ σημμετοχή όλων των εργατών στη λήψη και εκτέλεση των αποφάσεων ήταν ο ουσιαστικός ρόλος που ο αγώνας έφτασε σε τόσο ψηλά επίπεδα.

Η απεργία φυσικά είχε τις αδυναμιες-της. Οπως τα είδε και ο Γ. Ρούσβελτ, δεν είδαν την ανάγκη δημιουργίας εφεδρικής ηγεσίας και προετοιμασίας των εργατών στην περίπτωση σύλληψης-τους - μια και ήταν σχεδόν σίγουρη . Εμπόδισαν τους εργάτες να τους απελευθερώσουν δυναμικά και δεν εξάπλωσαν την απεργία. Σε ένα αγώνα τα λάθη είναι αναπόφευκτα.

Η σημασία της απεργίας για μας τους σημερινούς αγωνιστές βρίσκεται στο να πάρουμε τα κατάλληλα μαθήματα και να τα χρησιμοποιήσουμε στήν επέμβαση μας στους αγώνες της εργατικής τάξης. Η σωστή επέμβαση των επαναστατών στους αγώνες θα είναι καθοριστική τόσο στην έκβαση του αγώνα όσο και στη πάλη για το κτίσιμο του επαναστατικού κόμματος της εργατικης τάξης.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Ο T.W. ADAMS στο βιβλίο του " AKEL THE COMMUNIST PARTY OF CYPRUS" αναφέρει ότι τον Ιούνιο του'37 τα μέλη που πλήρωναν συνδρομές ήσαν 60 (σ.21) αλλά φαίνεται ότι ο αριθμός αυτός είναι πιό χαμηλός απο την πραγματικότητα .
2. Οι πληροφορίες για το θέμα αυτο προέρχονται απο την αφήγηση του Γ. Ρούσβελτ, το βιβλίο του T.W. ADAMS και μερικά φύλλα της "ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ"
3. "ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ" 20 Αυγούστου 1936.
4. T.W. ADAMS σελίς 12

των Μ.Α και Π.Χ. 'ΝΕΑ ΕΝΟΤΗΣ'

εργατικη ταξη και παλη των ταξεων

Οἱ ἐργάτες κατευθύνουν σταθερά τόν ἀγώνα τους
ἐνάντια στά ἀποτελέσματα τῆς ἐκμετάλλευσης, ἀγωνί-
ζονται κυρίως νά ὑπερασ πιστοῦν καί νά ἐναντιωθοῦν
στόν μηχανισμό πού θέλει νά τούς καταπιέζει καί νά
τούς ρίξει σέ μιά ὁλοένα αὐξανόμενη μιζέρια. Ὁ πιό
αὐθόρμητος τρόπος τῆς ἔκφρασης αὐτοῦ τοῦ αγώνα εἶναι
ἡ μάχη γιά τήν ἀμοιβή, ἡ οἰκονομική πάλη ἐνάντια
στήν ἀστική τάξη.

Ἡ αστική τάξη ἀπό τήν ἄλλη πλευρά δέν θέλει
νά κτυπήση μόνο τήν ἀμοιβή·είδικά σ' αὐτό τό θέμα
εἶναι διατεθημένη νά διαπραγματευτῆ. Βασικός σκοπός
της, εἶναι νά ἐμποδίσει τούς ἐργάτες νά ἀμφισβητή-
σουν τήν προνομιακή θέση τῶν κεφαλαιοκρατῶν, θέλει
νά διατηρήση ὄρθιο αὐτό τό σύστημα στό ὁποῖο οἱ
ἐργάτες ἀναπαράγονται σάν ἐργάτες καί οἱ καπιταλί-
στες σάν καπιταλίστες. Ἀπό τήν ἄλλη πλευρά οἱ
ἐργάτες ἀντιλαμβάνονται πώς παρ' ὅλους τούς ἀγῶνες
τους, ἡ κάθε νίκη στό θέμα τῆς ἀμοιβῆς ἀποβαίνει
μάταιη, ἀπορροφᾶται ξανά ἀπ' τό σύστημα καί οἱ
ἴδιοι ξαναβρίσκονται στίς συνθῆκες τίς ὁποῖες
πίστευαν ὅτι μόλις ξεπέρασαν μέ τίς νίκες στόν
μισθό.

Συνεπῶς ἡ εργατική τάξη δέν μπορεῖ νά ἀγωνί-
ζεται μόνον ἐνάντια σέ ἀπομονωμένους παράγοντες τῆς
καπιταλιστικῆς ἐκμετάλλευσης, διότι ἐνάντια σ' αυτήν
στρέφονται οἱ ἀπειλές καί τό σύνολο της καπιταλιστι-
κῆς κοινωνίας. Δέν μπορεῖ νά ἀγωνιστεῖ μόνο ἐνάντια
σέ μιά συγκεκριμένη ἀδικία, διότι αὐτή ὑποφέρει ἀπό
τήν ἀπόλυτη ἀδικία: τῆς ἀρνεῖται κάθε ἀνθρώπινο δι-
καίωμα, προορισμένη σ' ἁπλό ἐμπόρευμα ἀπό τό μηχανι-
κό σύνολο τῆς παραγωγῆς. Οἱ ἐργάτες διεκδικοῦν τό
δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας τους ἀπό τήν σκλαβιά τῆς
ἀμοιβῆς καί ἀγωνιζώμενοι νά ἐλευθερωθοῦν οἱ ἴδιοι
καί συνάμα νά ἐλευθερώσουν ὁλόκληρη τήν κοινωνία
ἀπό τό παιγνίδι τοῦ καπιταλισμοῦ , ἀντιτάσσοντε
σάν τάξη στήν τάξη τῶν καπιταλιστῶν καί συνεπῶς ὁ
ἀγώνας τους, εἶναι ἀγώνας πολιτικός.

Ἡ σχέση ἀνάμεσα στά οἰκονομικά συμφέροντα τοῦ
κεφαλαίου καί ἡ πολιτική ἀργάνωση τήν ὁποία αὐτό
ἐτάχτηκε νά ὑπερασπίση παρουσιάζεται σ' ὅλες τίς
μορφές τῆς καπιταλιστικῆς κοινωνίας. Τό προτσές
τῆς συσσώρευσης τοῦ κεφαλαίου ἔχει ἀπόλυτη ἀνάγκη
τήν πολιτική δύναμη διά νά κατοχυρώση τήν ἰδιωτι-
κή ἰδιοκτησία καί νά νομιμοποιήση τήν κλοπή στήν
ἀμοιβώμενη ἐργασία, ἔχει ἀνάγκη νά διαθέση ὁλό-
κληρη τήν διοργάνωση τῆς κοινωνίας πρός ὄφελος
τοῦ κέρδους.

Ἡ συγχώνευση ἀνάμεσα στήν οἰκονομική καί πολι-
τική πάλη φαίνεται σέ κάθε ἀπεργία, ὅταν οἱ ἐργάτες
ἀγωνιζόμενοι ἐνάντια στόν μεμονομένον "κύριον" ἀπο-
δεικνύουν τήν δύναμη τους καί σκέφτονται αὐτό πού
θά ἐσήμαινε ἕνας ἀγώνας ὅλων τῶν ἐργατῶν ἐνάντια σέ
ὅλους τούς "κυρίους". Κάθε μιά ἀπ'αὐτές τίς συγκρού-
σεις δείχνει στόν ἐργάτη ὅτι δέν μπορεῖ νά σταματή-
ση στούς ἀνοιχτούς λογαριασμούς στό θέμα τῆς ἀμοιβῆς
ἀντιλαμβάνεται πώς οἱ ἀγῶνες του γιά νά καλυτερεύση
τόν μισθό ἀποβαίνουν μάταιοι καί ἐξανεμίζονται ἐφ'
ὅσο διατηρεῖται ἡ δύναμη τῆς ἀστικῆς τάξης. Κάθε
οἰκονομικός ἀγώνας ἔχει περιεχόμενο πολιτικό, ἀντα-
νακλᾶ μιά γενικότερη μάχη ἐνάντια τῶν καπιταλιστῶν.

Ἀγωνιζόμενοι ἐνάντια στά ἀποτελέσματα τῆς ἐκμε-
τάλλευσις, γιά τήν ἀμοιβή, γιά καλύτερες συνθῆκες
ζωῆς καί ἐργασίας, οἱ ἐργάτες προσπαθοῦν μόνο νά ὑπε-
ρασπιστοῦν καί νά ἀντισταθοῦν στόν μηχανισμό πού τούς
καταπιέζει καί τούς κρατεῖ σέ μιά αὐξανόμενη ἀθλιότητα.
Στόν βαθμό πού οἱ καπιταλιστές ἑνώνονται σέ ἕνα κατα-
πιεστικό σχῆμα καί ἐπιτίθενται στούς ἐργάτες μέ ὅλα
τά μέσα τά ὁποῖα διαθέτουν, ἀπό τήν ὀργανωμένη δύναμη
στό ἐργοστάσιο μέχρι τά καταπιεστικά ὄργανα τοῦ κρά-
τους τῆς ἀστικῆς τάξης, καί οἱ ἐργάτες πλατύνουν τήν
ὀργάνωση τους ἐνάντια στό πάντα ἑνωμένο κεφάλαιο καί
συνεπῶς ἡ διατήρηση τῆς ἑνότητας τους ἀποβαίνει γιά
τούς ἐργάτες σημαντικώτερη ἀπό τήν ἴδια τήν ἀμοιβή.

Ἀπέναντι στήν καταπίεση οἱ ἐργάτες ἀντέταξαν καί
ἀντιτάσσουν τεράστιες θυσίες γιά νά ὑπερασπίσουν τήν
ὀργάνωση τους, ἡ ὁποία δέν εἶναι· τίποτε ἄλλο ἀπό τήν
ἔκφραση τῆς δύναμης τους, ἐνσωματώνοντας σ'αὐτήν ὄχι
μόνο τήν ἀμοιβήν μά τήν ἴδιαν τήν ζωή τῶν μεμονωμένων
ἀτόμων. Ἀρκεῖ νά σκεφτεῖ κανείς τούς συντρόφους πού
πάλαιψαν σέ διαφορετικά μήκη καί πλάτη ἐνάντια στόν
φασισμό , ἀντιμετώπισαν ἀκόμα καί τήν ἐξορία , τήν
φυλακή, τόν θάνατο , ὑπερασπίζοντας ἡρωϊκά τήν ἐπι-
βίωση τῶν ὀργανώσεων τους. Συνείδηση πλέον τῶν
ἐργατῶν πῶς ἐνάντια τους στρέφεται ὁλόκληρο τό
καπιταλιστικό σύστημα, ὁ μηχνισμός πού ἡ ἀστική τά-
ξη ὑπερασπίζεται μέ ὅλα τά ὅπλα πού διαθέτει· στρα-
τοί ἀπό ἱερεῖς πού "συστήνουν " στούς καταπιεσμένους
τήν συμμόρφωση στήν "θεία θέληση" εἰς ἀντάλλαγμα ἑνός
παραδείσου μετά θάνατον· στρατοί ἀπό πολιτικάντηδες
πού μέ τό παραμύθι τῶν ψήφων καί τῆς δημοκρατίας προ-
σπαθοῦν νά πίσουν τούς ἐργάτες πού ἔχουν ἴσα δικαιώμα-
τα μέ τούς καπιταλιστές· πράκτορες μεταμφιεσμένους σέ
σοσιαλιστές καί κομμουνιστές δροῦν μέσα στήν ἴδια τήν
ἐργατική τάξη μέ σκοπό νά φρενάρουν τόν ἀγώνα της καί.
νά ματαιώσουν τίς προσπάθειες της γιά ἀπελευθέρωση.

Ὅταν δέν φτάνουν αὐτοί οἱ προπαγανδιστές οὔτε ὁ
γραφειοκρατικός μηχανισμός τοῦ κράτους γιά νά θέσουν
σέ συνθῆκες κατωτερότητος καί ἐξάρτησης τούς ἐργάτες,
ἡ ἀστική τάξη δέν διστάζει νά χρησιμοποιήση τά ὅπλα
γιά νά ὑποστηρίξη τήν δύναμη της. Γι'αὐτό τόν σκοπό
διαθέτει ὅναν καταπιεστικό μηχανισμό, ἕναν νόμο καί
ἕναν στρατόν γιά νά ὑπερασπίση τό δικαίωμα τῆς ἰδιο-
κτησίας, γιά νά φυλακίση καί νά κτυπήση κατ'εὐθεῖαν
τούς ἐργάτες πού ἐπαναστατοῦν.

Ὁ μηχανισμός τῆς ἐκμετάλλευσης ξεκινᾶ, ἀπό τήν

βάση αὐτῆς τῆς κοινωνίας: ἡ καπιταλιστική συσ-
σώρευση προϋποθέτει τήν ἐξάρτηση τῆς ἀμοιβῆς καί
στηρίζεται πάνω σ'αὐτήν.

Εἶναι φανερό πώς ἡ μόνη πιθανότης ἐλευθερίας
τοῦ προλεταριάτου, εἶναι ὁ πολιτικός ἀγώνας ὁλόκλη-
ρης τῆς ἐργατικῆς τάξης κι'ὅλων τῶν λαϊκῶν μαζῶν
πού ὑποφέρουν ἀπό τήν ἐκμετάλλευση καί τήν καταπίεση
ἐνάντια σέ ὁλόκληρη τήν τάξη τῶν καπιταλιστῶν καί τῶν
λακέδων τους. Ἕνας τέτοιος ἀγώνας δέν μπορεῖ νά εἶναι
εἰρηνικός, πρέπει ἀναγκαστικά νά εἶναι βίαιος ὅπως
βίαιη εἶναι καί ἡ ἐξουσία τῆς ἀστικῆς τάξης, πρέπει νά
ξέρη νά ἀντιπαραθέτη τήν ἐπαναστατική βία στήν ἀντι-
δραστική. Ἡ ἀπελευθέρωση τοῦ προλεταριάτου, ἡ ἀπε-
λευθέρωση τῶν καταπιεζομένων δέν ὑπῆρξε ποτέ δῶρο τῶν
καταπιεστῶν καί ὁ καπιταλισμός δέν θά ἐξαφανιστεῖ πρός
ὄφελος μιᾶς εἰρηνικῆς ἐξέλιξης, δέν θά πεθάνη ἀπό γηρα-
τειά ἤ φυσικόν θάνατον. Τό προλεταριάτο μπορεῖ νά
σπάση τίς ἁλυσίδες τῆς σκλαβιᾶς τους μόνο ἀφοῦ κατα-
στρέψει τόν καπιταλισμό κι'ὁλόκληρο τό σύστημα πού
τόν ὑπηρετεῖ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ

Αὐτή ἡ τάξη ἔχει τήν ἱκανότητα νά ἐργάζεται, μέ-
σα στόν ἀγώνα ἀποκτᾶ συνείδηση τοῦ ἀπαραίτητου ρόλου
της στήν κοινωνία ὅπου εἶναι παραγωγός κάθε ἐμπορεύ-
ματος καί πηγή κάθε κοινωνικοῦ πλούτου. Ἡ σύγχρονη
βιομηχανία ἔχει κοινωνικοποιήση ἐξ ὁλοκλήρου τήν
παραγωγή, ὁλόκληρες στρατιές ἀπό ἐργάτες πραγματοποιοῦν
προγράμματα παραγωγικά τεράστιας κλίμακας.

Τό γεγονός αὐτό καθιστᾶ παράλογον τόν ἰδιωτικό
σφετερισμό, τό γεγονός ὅτι μιά ὁμάδα ἀπό παράσιτα πού
κατέχουν τό κεφάλαιο καί συχνά δέν ἔχουν κάν δεῖ τά
ἐργοστάσιά τους, γίνονται ἰδιοκτῆτες ἑνός προϊόντος
πού ἀνήκει σέ ὁλόκληρη τήν κοινωνία. Ἀπέχθεια προ-
καλεῖ τό γεγονός ὅτι χούφτα ἀπό ἄνδρες κατευθύνει
τό παραγωγικό προτσές βάσει τοῦ ἰδιωτικοῦ τους λογα-
ριασμοῦ καταστρέφοντας ὁλόκληρους παραγωγικούς κλά-
δους γιά νά αὐξήσουν τό κέρδος τους.
Ἡ ἐξάρτηση ὁλόκληρης τῆς κοινωνίας, τῶν παραγωγικῶν της
δυνατοτήτων, ἀπό λίγους ἀνθρώπους πού κατέχουν τό κεφά-
λαιο εἶναι ἀπάνθρωπη καί ἀβάσταντος ὁ τεράστιος πλοῦτος
τῶν λίγων,πραγματοποιημένος πάνω στήν μιζέρια καί τήν
στέρηση αὐτοῦ πού ἐργάζεται.

Οἱ παραγωγικές δυνάμεις τῆς κοινωνίας πρέπει νά ἐλευ-
θερωθοῦν ἀπό τήν ἰδιωτική ιδιοκτησία, ἀπό τίς σχέσεις πα-
ραγωγῆς τίς δένουν καί τίς κατευθύνουν στά στενά καί ἐγωϊ-
στικά ὅρια τῶν ὀλίγων καρχαρίων. Ὁ πλοῦτος τῆς κοινωνίας
πρέπει νά εἶναι στήν ὑπηρεσία αὐτοῦ πού παράγει, αὐτοῦ
πού ἐργάζεται. Ὁ σοσιαλισμός δέν εἶναι λοιπόν ἕνα ἰδεα-
λιστικόν ὄνειρο μά μιά ἀνάγκη. Αὐτό μπορεῖ νά ἐπιτευχθεῖ
βεβαίως ὄχι μέ τήν καλοπέραση τῶν καπιταλιστῶν, μέ μιάν
δική τους ἄρνηση ὅσον ἀφορᾶ τά προνόμια τους, μά μέ ἕνα
γενικόν ἀγῶνα τῶν καταπιεσμένων ἐργατικῶν μαζῶν. Ὁ
σοσιαλισμός μπορεῖ νά πραγματοποιηθῆ μόνο πάνω στήν στά-
χτη τῆς ἰδιωτικῆς ἰδιοκτησίας, μπορεῖ νά πραγματοποιηθῆ
μόνο μέ μιά ἐπανάσταση πού θά ἐξαλείφη τίς ρίζες του
σημερινοῦ συστήματος.

Ἡ ἐργατική τάξη εἶναι ὁ παραγωγός κάθε πλούτου.
Ἡ ἀμοιβή της ἀνταποκρίνεται μόνο σ'αὐτό πού τῆς χρειά-
ζεται γιά νά τήν διατηρῆ στήν ζωή καί νά τήν ἀναπαρα-
γάγει σάν δύναμη ἱκανή νά ἐργάζεται. Ἡ ὕπαρξη της δέν
ἐξαρτᾶται ἀπό κανενός εἴδους προνόμια. Ἡ συμμετοχή
της σέ ὁρισμένα ἀγαθά καταναλώσεως κι'ἀκόμα στήν κου-
λτούρα, ἀποσπᾶ μόνο στό νά τῆς δώσει μεγαλύτερες γνώσεις
καί συνήθειες νά παράγη σύμφωνα μέ τίς νέες συνθῆκες καί
τεχνολογικές ἐξελίξεις πού ἀπαιτεῖ ἡ βιομηχανία.

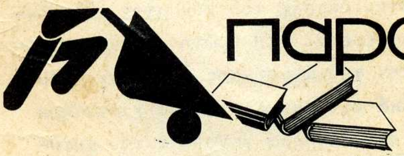
Ὁ ἄνθρωπος ἔχει καταλήξει ἁπλῶς ἕνα παραγωγικό
γρανάτζι καί ἀξίζει ὅσον ὁποιονδήποτε ἐμπόρευμα, διοχε-
τεύεται στόν μηχανισμό τοῦ ἐργοστασίου σάν ὁποιονδήποτε
ἐξάρτημα, ἀπομιμεῖται κατά τήν διάρκεια τῆς ἐργασίας
γιά νά ἀποκτήση τό δικαίωμα στές ἐλεύθερες ὧρες νά φάη
νά κοιμηθῆ καί νά ἀναπαραχθῆ. Σ'αὐτή τήν ἄμεση σχέση
του μέ τήν ὀργάνωση τοῦ "κυρίου", ὁ ἐργάτης ὡριμάζει
ἀποκτᾶ συνείδηση αὐτοῦ τοῦ ἀπάνθρωπου συστήματος που
ὁδηγεῖ ὁ καπιταλισμός. Μέσα στήν παραγωγή ὁ ἐργάτης
ἀναγκάζεται νά διεκδικήση τά ἀνθρώπινα δικαιώματα
του, πρέπει νά ἀγωνίζεται καθημερινά γιά νά σωθῆ ἀπό
τήν ἐξαθλίωση στήν ὁποία τόν ὁδηγεῖ ἡ καπιταλιστική
κοινωνία. Ἔτσι ἀπό τίς συνθῆκες δημιουργεῖται ἡ
πιθανότης τῆς ἐπανάστασις καί τῆς ἀντίστασις μιᾶς
τάξης εἴδη ὀργανομένης ἀπό τήν ἴδια τήν καπιταλιστι-
κή παραγωγή. Ζώντας μέσα στό σκληρό σχολεῖο τῆς ἐργα-
σίας, ἡ ἐργατική τάξη συνειδητοποιεῖται σάν τάξη
ἐπαναστατική, ἀποκτᾶ τήν συνείδηση πώς δέν ἔχει τί-
ποτα ἄλλο νά χάση ἀπό αὐτό τό σύστημα ἐκτός ἀπό τίς
ἁλυσίδες πού τήν κρατοῦν δεμένη στόν καπιταλιστή.

Ἀγωνιζόμενη γιά τήν δική της ἀπελευθέρωση ἡ
ἐργατική τάξη κτυπᾶ συνθέμελα ὁλόκληρο τό σύστημα
τῆς παραγωγῆς, τήν πολιτική ὀργάνωση τῶν καπιταλι-
στῶν, προτείνει ἕνα ριζικά διαφορετικό τρόπο ἀντι-
λήψεως τοῦ ἀνθρώπου καί τῶν σχέσεων του μέ τούς ἄλ-
λους ἀνθρώπους, ἕνα διαφορετικό τρόπο χρήσεως τοῦ
κοινωνικοῦ πλούτου. Ὅλες οἱ ἄλλες τάξεις πού μέχρι
τώρα οἰκοιοποιήθηκαν τήν ἐξουσίαν φρόντισαν μόνο νά
ἐξαρτήσουν τήν κοινωνία στά προσωπικά τους συμφέροντα.
Οἱ ἐργάτες δέν κατέχουν τίποτα γιά νά τό σώσουν καί
νά κυριεύσουν τίς παραγωγικές δυνάμεις τῆς κοινωνίας
πρέπει νά καταργήσουν καί νά καταστρέψουν τόν θεσμό
τῆς ἰδιοκτησίας καί κάθε μορφῆς ἐξάρτησης πού ἀπορ-
ρέει ἀπ'αὐτήν. Ἐλευθερωμένη ἀπό τήν ἐκμετάλλευση
ἡ ἐργατική τάξη θά ἀπελευθερώση σύν τῷ χρόνῳ καί
ὁλόκληρη τήν κοινωνία, σώζοντας τήν ἀπό τά δεινά
πού ἐπιφέρει τό κεφάλαιο, θά ἀναπτύξη τό πρόγραμμα
πού θά τεθεῖ στήν ἐξυπηρέτηση των ἀνθρώπων καί θά
πραγματοποιηθῆ ἀπό ἀνθρώπους κι'ὄχι σκλάβους.

Ἄλλες τάξεις καί ἄλλα κοινωνικά στρώματα ὑπο-
μένουν καί πληρώνουν τήν ἐξουσία τοῦ κεφαλαίου,
τίθενται ἄρα σύμμαχοι πού τό προλεταριάτο πρέπει
νά κερδίση.

'Αγρότες, βιοτέχνες, διανοούμενοι, όλη αυτή η ενδιάμεση τάξη παραπαίει συνεχῶς ἀνάμεσα στήν ψευδαίσθηση νά μπῆ στόν καπιταλιστικό κόσμο καί τίς πραγματικές συνθῆκες πού τήν σπρώχνουν στήν ἴδια κατάσταση τοῦ προλεταριάτου. 'Ακόμα καί αὐτή ἡ μικροαστική τάξη ἐπαναστατεῖ καί ἀγωνίζεται, μά γενικά αὐτή κινεῖται ἀπό τόν σκοπόν νά τῆς ἀναγνωρίζονται ξανά τά προνόμια πού εἶχε στό παρελθόν, τά ὁποῖα διαψεύδει ἡ ἀνάπτυξη τῆς μεγάλης βιομηχανίας καί τῶν μονοπωλίων. Σάν πολιτικό σχῆμα ἐκφράζεται ζητώντας τήν ἐσωτερική καλυτέρευση τοῦ συστήματος, θέλοντας νά πετύχη τό δικό της κέρδος, δεχόμενη συνεχῶς τόν κυρίαρχο ρόλο τοῦ κεφαλαίου, διότι ἀπ' αὐτό προέρχονται τά κοινωνικά ἐκεῖνα προνόμια τά ὁποῖα θεωρεῖ φυσικό νά τῆς ἀποδωθοῦν. Αὐτή ἡ μικροαστική τάξη μπορεῖ νά γίνη ἕνα βασικό θεμέλιο του καπιταλισμοῦ διότι ἔχει τήν τάση νά παρουσιάζη τίς συνέπειες τοῦ συστήματος σάν μειονεκτήματα πού διορθώνονται, διότι τίνες νά ἀναμίξη τό προλεταριάτο στήν πολιτική της, κάνοντας το νά ξεφύγη ἀπό τίς συνθῆκες ἀμοιβομένου σκλάβου, ἀπό τούς ἱστορικούς σκοπούς του γιά ἀπελευθέρωση τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τήν ἐκμετάλλευση. Αὐτή γίνεται ἐπικίνδυνη ὅταν κυριαρχήση μέσα στήν διεύθυνση τῶν ἐργατικῶν ὀργανώσεων διότι θά προσπαθήση νά συνθηκολογήση τόν ἀγώνα τῶν ἐργατῶν μέσα στά πλαίσια τοῦ καπιταλιστικοῦ συστήματος.

Μόνο μιά ἐργατική τάξη συνειδητοποιημένη στήν προέλευση καί αὐτοσκοπό της καί δυναμωμένες ἀπό τούς δικούς της ἀγῶνες μπορεῖ νά ἀποσπάση τήν ἀριστερή πτέρυγα τῆς μικροαστικῆς τάξης, ἐμπνέοντας σ'αὐτήν ἐμπιστοσύνη στόν σοσιαλισμό, κινητοποιώντας την πρός αὐτόν τόν σκοπόν. 'Η συνθηκολόγηση μέ τίς ἐπιθυμίες τῶν μικροαστῶν δέν ἐχρησίμευσε ποτέ στό νά κερδιθοῦν αὐτά τά κοινωνικά στρώματα καί νά συμμαχήσουν στόν ἀγῶνα τοῦ προλεταριάτου παρά μόνο δημιούργησε σύγχηση καί ἀποδυνάμωση τοῦ ἐπαναστατικοῦ μετώπου.

παρουσιαση βιβλιων

ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΤΑΥΡΟ Τ.

Α. ΣΤΙΝΑ 'εργατικα' κρατη 'εργατικα' κομματα και το απελευθερωτικο κινημα της εργατικης ταξης

Σήμερα το 1977 είναι δύσκολο να μιλά κανείς για "παγκόσμιο" κομμουνιστικό κίνημα σαν κάτι το ενιαίο. Οι λόγοι είναι γιατί το "σοσιαλιστικό" στρατόπεδο είναι χωρισμένο σε διάφορα μπλοκ. Η Κίνα κατηγορεί την Ε.Σ.Σ.Δ. σαν "σοσιαλιμπεριαλιστική" χώρα. Η Ε.Σ.Σ.Δ. κατηγορεί την Κίνα σαν "μη κομμουνιστική χώρα". Η Αλβανία κατηγορεί τον κινέζικο ρεβιζιονισμό. Στην Ευρώπη τα Ευρωκομμουνιστικά κόμματα ζητούν αποσύνδεση από την Μόσχα κριτικάροντας έμμεσα τον Σοσιαλισμό-της.

'Ολα αυτά προκαλούν μια μεγάλη σύγχυση και προβληματισμό ανάμεσα στους απλούς αγωνιστές της εργατικής τάξης. 'Ετσι σήμερα βγαίνουν στην επιφάνεια πολλά ερωτήματα.

Διάλεξα για παρουσίαση το βιβλίο αυτό γιατι πιστεύω ότι δίνει μια γενική συνοπτική τοποθέτηση σε ένα από τα πιό βασικά ερωτήματα που προκύπτουν, δηλαδή ποιός πραγματικά είναι ο κοινωνικός χαρακτήρας της Ε.Σ.Σ.Δ και την πορεία που ακολούθησε μετά την Οκτωβριανή επανάσταση.

Ο συγγραφέας του βιβλίου Α.Στίνας παρουσιάζει το θέμα από την σκοπιά της τάσης των αναρχικών. Πέρα απο τις βασικές απο μέρους-μου, θεωρητικές διαφωνίες που υπάρχουν, πιστεύω ότι το βιβλίο αυτό σαν σύνολο δίνει το σωστό προβληματισμό.

Πιο κάτω υπάρχουν αναλυτικά τα νοήματα από τα πιό σημαντικά κεφάλαια του βιβλίου.

Ο ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΣΗΜΕΡΙΝΩΝ "ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ" ΚΡΑΤΩΝ

Η επανάσταση του 1917 θεωρείται ορόσημο στην Ιστορία της ανθρωπότητας γιατι απο τότε αρχίζει πραγματικά πλέον να πραγματοποιειται ο σοσιαλισμός. Απο το 1917 μέχρι το τέλος του 2ου παγκοσμίου πολέμου μόνο "σοσιαλιστικό" κράτος ήταν η Ε.Σ.Σ.Δ. Μετά τον 2ο παγκόσμιο πόλεμο το 'σοσιαλιστικό" στρατόπεδο αποτελείται απο μια ολόκληρη σειρά κρατών.

Σ' αυτές τες χώρες τα μέσα παραγωγής έχουν κρατικοποιηθεί και η οικονομία αναπτύσσεται βάση σχεδίου.

Οι εργαζόμενες μάζες όμως όχι μόνο δεν ασκούν την πολιτική και οικονομική εξουσία αλλά στερούντε και απο τα πιό στοιχειώδη ακόμα πολιτικά τους δικαιώματα.

Η εξουσία μονοπωλείται αλλού απο τα κόμματα και αλλού απο τα μέτωπα. Ενα ιεραρχικό σύστημα έχει επιβληθεί, που ελέγχει καθε κύτταρο της κοινωνίας.

Το σύνολο των αμέσων παραγωγών των εργατων και χωρικών 'εχει μεταμορφωθεί σε άβουλο εκτελεστικό όργανο χωρίς καμοιά δυνατότητα συνειδητής συμμετοχής στην διεύθυνση και στην οργάνωση της παραγωγής.

Εκείνοι που διευθύνουν ειναι πάνω απο κάθε υπόνοια.

Οι διαφορές στους μισθούς είναι τεράστιες. 200 μέχρι 300 χιλιάδες ρούβλια στην κορυφή της πυραμίδας μαζί επαύλεις, λιμουζίνες κ.λ.π. ενώ 200 με 300 ρούβλια στην βάση της πυραμίδας. δηλαδή στους άμεσους παραγωγούς.

Η ισότης έχει καταδικαστεί σαν "μικροαστική ουτοπία". Ο διεθνισμός στιγματίζεται και καταδιώκεται. Ο δε εθνικισμός καλλιεργείται και αναπτύσεται.

Αυτό που κάνουν σήμερα οι κυβερνήτες των "σοσιαλιστικών" κρατών είναι το να κρύβουν τον εκμεταλλευτικό χαρακτήρα αυτών των καθεστώτων με την ταπέλλα του σοσιαλισμού.

Δεν πρέπει να ξεχνούμε επίσης το γεγονός οτι σήμερα οι δυτικοί ιμπεριαλιστές χρησιμοποιούν αυτά τα καθεστώτα για να δυσφημίζουν τον κομμουνισμόν.

Η ΕΙΔΙΚΗ ΜΟΡΦΗ ΤΟΥ ΕΚΦΥΛΙΣΜΟΥ. Ο ΣΦΕΤΕΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΑΠΟ ΤΟ ΚΟΜΜΑ

Ο Τρότσκι αποδίδει τον εκφυλισμό της επανάστασης στην απομόνωση-της και στον καθυστερημένο οικονομικά και εκπολιτιστικά χαρακτήρα της χώρας.

Εκείνο όμως που έχει ουσιαστική σημασία είναι το γεγονός ότι ακόμα και το πιο σωστό επαναστατικό κόμμα μετά την νίκη της επανάστασης αυτόματα αναπαράγει τες παλιές καπιταλιστικές σχέσεις. Τες σχέσεις ανάμεσα σε μια μειοψηφία που κατέχει τα μέσα παραγωγής που διευθύνει και αποφασίζει και στην πλειοψηφία των άμεσων παραγωγών που εκτελούν τες αποφάσεις των πρώτων.

Η ΜΟΡΦΗ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ

Η μορφή της πολιτικής εξουσίας της εργατικής τάξης στην μετεπαναστατική περίοδο και η πρακτική ουσία του θέματος αυτού βρισκόταν στο πως η εργατική τάξη θα προφυλασσόταν απο τον κίνδυνο να υποδουλωθεί ξανά απο νέους εκμεταλλευτές.

Στο κομμουνιστικό μανιφέστο γίνεται γενικα λόγος στην ανύψωση του προλεταριάτου σε κυρίαρχη τάξη. Το συγκεκριμένο τύπο έπρεπε να τον δώσει η πρακτική πείρα του κινήματος. Και τον έδωσαν οι προλετάριοι του Παρισιού στην ηρωϊκή-τους εξέγερση τον Μάρτη του 1871.

Το ρωσσικό προλεταριάτο δίνει μια ακόμα πιό τέλεια μορφή εξουσίας. Τα σοβιέτ δηλ. συμβούλια εργατών που εκλέγονται στα εργοστάσια, στα ορυχεία, στα πλοία, στα γραφεία, στες συνοικίες, στους στρατιωτικούς σχηματισμούς υπόλογα απέναντι των εκλογέων τους, που εξαρτώνται άμεσα απ' αυτούς, που λογοδοτούν σε αυτούς και που ανακαλούνται οποτεδήποτε από αυτούς. Αυτή μόνο είναι η μορφή της πολιτικής εξουσίας της εργατικής τάξης.

ΤΑ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΑ ΚΟΜΜΑΤΑ ΣΤΕΣ ΑΛΛΕΣ ΧΩΡΕΣ

Στες χώρες που τα κομμουνιστικά κόμματα είναι στην εξουσία, εκεί οι εργάτες χωρίς αυταπάτες βλέπουν καθαρά τους εκμεταλλευτές τους. Ακόμα θα είναι πολύ δύσκολο σε οποιονδήποτε να πείσει τους εργάτες ότι είναι κύριοι της παραγωγής. Τό κύριο σύνθημα του ουγγρικού προλεταριάτου στην εξέγερση-του τον Οκτώβρη του 1956 ήταν: η διεύθυνση της παραγωγής στούς εργάτες.

Εκεί που τα κομμουνιστικά κόμματα δεν είναι στην εξουσία επιδιώκουν να την πάρουν. Το καθεστώς που θα επιβάλουν δεν διαφέρει καθόλου απο το καθεστώς που επέβαλαν εκεί που την πήραν.

Με μια γενικώτερη έννοια τα σταλινικά κόμματα αγωνίζονται να αντικαταστήσουν την αστική τάξη με ένα άλλο εκμεταλλευτικό στρώμα. Απο αυτό εξηγείται η αντίθεση-τους με τα αστικά κόμματα και η οξύτερη -τους αντίθεση με τα επαναστατικά κόμματα και το αυτόνομο κίνημα των μαζών.

● Με το κεφάλαιο η "ειδική μορφή του εκφυλισμού και ο σφετερισμός της εξουσίας απο το κόμμα" διαφωνώ στη παράγραφο που αναφέρεται για το επαναστατικό κόμμα.

Το σωστό επαναστατικό κόμμα δεν αναπαράγει κατ' ανάγκην νέες καπιταλιστικές σχέσεις.

Ο λόγος που η επανάσταση στην Ε.Σ.Σ.Δ. απέτυχε δεν οφείλεται στην ύπαρξη του κόμματος. Οφείλεται, (όπως σωστά αναφέρεται στη πρώτη παράγραφο του κεφαλαίου αυτού) στην απομώνωση-της και στον καθυστερημένο οικονομικά και εκπολιτιστικά χαρακτήρα της χώρας. Επίσης στα θλιβερά γεγονότα του εμφύλιου πολέμου όπου χιλιάδες αγωνιστές εργάτες που πρωτοστάτησαν στην επανάσταση σκοτώθηκαν. Αυτό που έμεινε δεν ήταν ούτε το 1/2 της τάξης που πρωτοστάτησε στην επανάσταση. Η βιομηχανική παραγωγή αντιπροσώπευε μόνο το 18% του προπολεμικού αριθμού, η εργατική παραγωγικότητα ήταν μόλις το 1/3 που ήταν πρίν. Για να κρατηθούν στην ζωή οι εργάτες δεν μπορούσαν να βασίζονται μόνο στα προϊόντα που παρήγαγαν συλλογικά. Πολλοί κατέφυγαν σε άμεση ανταλλαγή των προϊόντων-τους -ακόμη και κομματιών των μηχανών-τους- με αγρότες για τρόφιμα. Οι εργάτες που επέζησαν χρειάζονταν όχι μόνο στα εργοστάσια αλλά και σαν στελέχη στον στρατό, ή σαν κομισσάριοι για να επιβλέψουν την λειτουργία του κρατικού μηχανισμού. Την θέση-τους πήραν άξεστοι αγρότες χωρίς σοσιαλιστικές παραδόσεις ή φιλοδοξίες.

Η τάξη που ηγήθηκε στην επανάσταση καταστράφηκε ενώ ο κρατικός μηχανισμός που είχε κτίσει αυτή η τάξη έμεινε απείραχτος. Η επαναστατική εξουσία έχει επιζήσει, αλλά ριζικές αλλάγές γίνονταν στην εσωτερική-της σύνθεση.

Το μπολσεβίκικό κόμμα απο κόμμα συντριπτικής πλειοψηφίας εργατων μετατράπηκε σε κόμμα συντριπτικής μειοψηφίας εργατών.

Βλέπουμε λοιπόν ότι συγκεκριμένοι ιστορικοί αντικειμενικοί και ακόμα άλλοι υποκειμενικοί λόγοι οδήγησαν στην αποτυχία της επανάστασης.

(Το βιβλίο αυτό στοιχίζει 450 μίλς και πωλείται στα Οκτωβριανά).